

ΜΑΤ ΣΤΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ

ΣΦΑΓΕΙΟ ΣΕ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ - ΜΙΣΘΟΥΣ

ΝΕΑ ΧΑΡΑΤΣΙΑ ΣΤΟ ΛΑΟ

Κάτω η κυβέρνηση της Τρόικας

Με τη βία των ΜΑΤ, η κυβέρνηση της τρικομματικής τρόικας, το πρωί της Παρασκευής 20 Ιουλίου, επιχείρησε να σπάσει την απεργία των ηρωικών απεργών της Χαλυβουργίας, στον Ασπρόπυργο.

Ύστερα από σχεδόν 9 μήνες απεργίας (από τις 31 Οκτώβρη 2011), αφού οι απολύσεις και οι εκβιασμοί δεν κατόρθωσαν να κάμψουν το ηθικό των εργατών, αστυνομικές δυνάμεις κατάλαβαν την πύλη του εργοστασίου, συνέλαβαν την εργατική περιφρούρηση και έρριξαν χη-

μικά σε εργάτες. Συντασσόμενη ανοικτά με τον βιομήχανο Μάνεση, η κυβέρνηση επιτίθεται στους εργάτες που το «έγκλημά» τους είναι ότι αρνήθηκαν τον «εθελοντικό» σφαγιασμό των μισθών τους. Που αγωνίζονται για το δικαίωμα στη δουλειά, ενάντια στις απολύσεις. Που υπερασπίζονται το δικαίωμα στην απεργία.

Η επίθεση στους απεργούς εργάτες είναι μέρος της συνοδικής επίθεσης που εξαπολύει αυτή η σαθρή, άθλια κυβέρνηση των χρεοκοπημένων ΝΔ - ΠΑΣΟΚ, των υπεύθυνων για την ηθική και χρεοκοπία της χώρας, με συμμετοχή και των «προθύμων» ψευτοαριστερών της ΔΗΜΑΡ. Είναι μέρος της επίθεσης με νέες περικοπές σε συντάξεις και μισθούς, ιδιωτικοποιήσεις και ξεπουλήματα επιχειρήσεων, απολύσεων υπαλλήλων και επιβολής νέων χαρατσιών.

Συνέχεια στη σελίδα 16

ΙΣΠΑΝΙΑ

Μέτρα λιτότητας και μαζικές διαδηλώσεις

Μέτρα λιτότητας μαμούθ, που προβλέπουν περικοπές σε κοινωνικές δαπάνες, μισθούς και επιδόματα ανεργίας, αυξήσεις φόρων (ΦΠΑ κλπ), ύψους 65 δισ. ευρώ, ψήφισε η Βουλή της Ισπανίας, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι οργάνωσαν -την Πέμπτη 19/7- διαδηλώσεις μαμούθ σε 80 ισπανικές πόλεις.

Η Ισπανία, τέταρτη οικονομική δύναμη στην Ευρωζώνη βρίσκεται στη μέγερη της καπιταλιστικής χρεοκοπίας. Παρά τα μέτρα που ψήφισε η δεξιά κυβέρνηση Ραχόι οι «αγορές» δεν συγκινήθηκαν. Το κόστος δανεισμού (επιτόκια) εκτινάχθηκαν, τα κρατικά ομόλογα, πενταετούς διάρκειας στα 6,5%, ενώ τα δεκαετή ξεπέρασαν το κρίσιμο όριο του 7%.

Αναγκασμένη να ανακεφαλαιοποιήσει τις τράπεζές της, που έχουν υποβαθμιστεί σχεδόν στο επίπεδο των σκουπιδιών, η Ισπανία υποχρεώθηκε να μπει σε μηχανισμό στήριξης. Το κόστος ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών ξεπερνά τα 100 δισ. ευρώ. Αλλά τεράστια είναι και τα χρέη των αυτόνομων περιοχών.

«Δεν υπάρχουν χρήματα στα ταμεία του δημοσίου, δεν υπάρχουν χρήματα για να πληρώσουμε τις δημόσιες υπηρεσίες», τόνισε ο αρμόδιος υπουργός Οικονομίας Κριστόβαλ Μοντόρο.

«Η κυβέρνηση επιθυμεί στη χώρα να υπάρχουν ερείπια πρέπει, λοιπόν, να την εμποδίσουμε», ήταν το κεντρικό σύνθημα των διαδηλωτών.

Η λήψη μέτρων λιτότητας αναμένεται να εντείνει την ύφεση και να αυξήσει την ανεργία που ξεπερνά το 25% του εργατικού δυναμικού.

Σ' αυτό το φύλλο

Η επιστροφή στη δραχμή αποτελεί απάντηση στην κρίση

σελ. 2

Βιομηχανική Μεταλλευτική - Τα εργοστάσια στους εργάτες

σελ. 5

Οι αυταπάτες του λαού και η απάτη της σταλινικής «αυτοκριτικής»

σελ. 6-7

Τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά

στην οποία βρισκόμαστε. Στη φάση της σύγκρουσης της επανάστασης και ό,τι πιο σάπιου έχει να επιδείξει ο καπιταλισμός.

Οι φασίστες δεν πήραν θάρρος μόνο από το αποτέλεσμα των εκλογών. Το ίδιο το σύστημα της κρίσης και της διαφθοράς είναι που τους αναθρέφει για να τους χρησιμοποιήσει την επόμενη περίοδο ενάντια στην εργατική τάξη. Τώρα κτυπάνε κυρίως τους μεταναστες, αύριο κάθε αγωνιζόμενο εργατά.

Η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ που βγήκε από τις τελευταίες εκλογές είναι η πιο αδύναμη αλλά ταυτόχρονα επικίνδυνη κυβέρνηση. Είναι μια κυβέρνηση πολιτικά απονομοποιημένη μιας και το ίδιο βράδυ των εκλογών δή-

λωσε ότι θα συνεχίσει την πολιτική των μνημονίων, ερχόμενη σε αντίθεση με τους αγώνες και την θέληση όλων των εργαζόμενων και της νεολαίας. Επίσης είναι μια κυβέρνηση που πρέπει να προχωρήσει στο "έργο" της με άδαιο πορτοφόλι, δηλαδή χωρίς καμία δυνατότητα να καλύψει καμία από τις ανάγκες του λαού.

Το μόνο εργαλείο κοινωνικού ελέγχου που της έχει απομείνει είναι η ωμή καταστολή και τίποτα άλλο. Οι φασιστικές συμμορίες θα κληθούν να συνδράμουν στην ενίσχυση των δυνάμεων καταστολής κάθε φορά που αυτές δεν θα αρκούν, για να κτυπίσουν τους αγώνες της εργατικής τάξης και της νεολαίας που είναι μπροστά μας.

Η εξάπλωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης στην Ευρώπη, στην Κίνα και τις ΗΠΑ βγάζει και θα βγάλει με μεγαλύτερη ένταση όλα εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας που πλιττονται από την κρίση στους δρόμους του αγώνα. Η παρακμή του καπιταλισμού σε παγκόσμια κλίμακα και η αύξηση των επαναστατικών τάσεων μέσα στους εργαζόμενους και τη νεολαία συνοδεύεται από την προετοιμασία των αφεντικών και των μηχανισμών τους για την επαναστατική αναμέτρηση που είναι μπροστά μας.

Η απάντηση σε όλα αυτά τα φασιστικά αποβράσματα της κρίσης του συστήματος πρέπει να είναι ενιαία από το σύνολο των οργανώσεων, συλλογικοτήτων, σε-

κών και λαϊκών συνελεύσεων. Η δημιουργία ομάδων εργατικής αυτοάμυνας που θα προστατεύουν τις γειτονιές μας από τις επιθέσεις φασιστικών συμμοριών είναι καθοριστικής σημασίας. Ένα ταξικό πρόγραμμα απάντησης στην κρίση είναι αναγκαίο. Η αυτοοργάνωση των εργατών και της νεολαίας, η πάλη για την καταστροφή του αστικού κράτους, η εξουσία των εργατικών συμβουλίων και ο διεθνισμός είναι οι αναγκαίοι όροι για να τσακιστούν οι φασίστες και το σύστημα που τους γεννάει.

Οργάνωση Επαναστατικής Νεολαίας/ΕΕΚ
konservokouti-oen.blogspot.com/
www.eek.gr

Η είσοδος της Χρυσής Αυγής στη Βουλή και η αύξηση των ρατσιστικών και φασιστικών επιθέσεων είναι ένα από τα σημάδια της νέας φάσης

Η επιστροφή στη δραχμή αποτελεί απάντηση στην κρίση του καπιταλισμού;

Ενός ή δραχμή, το δίλημμα που κυριάρχησε στις δυο διαδοχικές προεκλογικές περιόδους, προμοκρατικά από την πλευρά των κυρίαρχων, ως μαγικό ματζούνη από έναν αστερισμό αριστεροδέξιων τάσεων ακόμη και πατριωτικών και φασιστικών, επανέρχεται δευτέρο και μετά τις εκλογές.

Πρόσφατα, ο Λεωνίδας Βατσαϊώτης, στέλεχος του ΝΑΡ και εκ των πρωταγωνιστών της ΕΛΕ (Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου) σε άρθρο του στο περιοδικό Unfollow, ρίχνει ξανά το σύνθημα της επιστροφής στη δραχμή ως απάντηση στην κρίση και στα κοινωνικά δεινά που αυτή γεννάει...

«Η δραχμή είναι η μόνη λύση» τιτλοφορείται το άρθρο του στο οποίο επιχειρηματολογεί υπέρ της επιστροφής στο εθνικό νόμισμα.

Όλη η επιχειρηματολογία του επικεντρώνεται στην «δημοσιονομική κρίση χρέους» και παρατίθενται προτάσεις για την αντιμετώπισή της, με όρο, φυσικά την επιστροφή στο εθνικό νόμισμα.

Σε τούτο το σχόλιο, δυο παρατηρήσεις εκ μέρους μας:

1 Ο σ. Λ.Β. συζητάει για τη δημοσιονομική κρίση, χωρίς ποτέ να σκέφτεται τις διεθνείς ρίζες κι αλληλοσυνδέσεις της ως ιδιαίτερης εκδήλωσης της παγκόσμιας συστημικής κρίσης του καπιταλισμού. Αν ένας γιατρός δεν μπορεί να κάνει ορθή διάγνωση της ηγής της ασθένειας τι γνωμιάσει μπορεί κανείς να πεπιμένει;

2 Δεύτερο. Ο σ. Λ.Β. -προφανώς προκρίνοντας το νότα του- λέει ότι «το ζητούμενο δεν είναι η υιοθέτηση εθνικού νομίσματος με κάθε κόστος. Η δραχμή δεν αποτελεί πανάκεια. Πρέπει να συνοδεύεται από μια σειρά μέτρα». Εντύπωση όμως, προκαλεί το γεγονός ότι όλα τα μέτρα που προτείνει δεν αμφισβητούν τα πλαίσια του καπιταλισμού και της κρατικής του εξουσίας. Ούτε ένα δεν συνιστά ρήξη με το σύστημα. Συγκεκριμένα προτείνει:

- Σταθερή συναλλαγματική ισοτιμία. (Δεν ξέρουμε φυσικά πώς θα πετύχει αυτό. Αν σε μια χώρα με εθνικοποιημένα όλα τα μέσα παρα-

γωγής και μονοπώλιο στο εξωτερικό εμπόριο, στην ΕΣΣΔ του «παραποτού» -αντίπαρκτου- «σοσιαλισμού» οι αποφάσεις των κρατικών αρχών δεν μπορούσαν να παραβιάζουν επί μακρόν τον νόμο της αξίας, πώς αυτό θα γίνει μέσα σε ένα καπιταλιστικό περιβάλλον μιας ελληνικής οικονομίας σε μεγάλο βαθμό διεθνή κλίμακα και επομένως εξωστρεφούς και με μύριους δεσμούς συνδεδεμένης και εξαχτημένης από και με το διεθνές κεφάλαιο; Αν ο σοσιαλισμός σε μια μόνο χώρα απέτυχε τραγικά, νομίζει ο σύντροφος Λ.Β. ότι μπορεί να σταθεί καπιταλισμός σε μια μόνη χώρα;

Τα μέτρα που ο σ. Λ.Β. προτείνει για την αντιμετώπιση της κρίσης, πέρα από τη σταθερή συναλλαγματική ισοτιμία είναι: *έλεγχος στην κίνηση κεφαλαίων, παύση πληρωμών του δημόσιου χρέους, παραγωγική ανασχημάτιση, στήριξη δημοσίας σφαιρας και εισοδημάτων.*

Βεβαίως, κάθε εργατική απάντηση στην κρίση απαιτεί την άμεση και χωρίς όρους διαγραφή του χρέους. Αλλά μια εργατική απάντηση στην κρίση απαιτεί -πέρα από τη διαγραφή του χρέους- δραστηρική παρέμβαση στον τομέα της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, που περιλαμβάνουν την χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο εθνικοποίηση των τραπεζών, των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων, της μεγάλης βιομηχανίας, κλπ. Παρεμβάσεις που ασφαλώς θέτουν εξ αντικείμενου το ζήτημα της εργατικής εξουσίας όχι ως συνθηματολογική επωδή αλλά αναγκαίο σημείο ρήξης με τον χρεοκοπημένο καπιταλισμό.

Ποια κοινωνική τάξη, ποια εξουσία, ποια κυβερνώσα θα πάρει έκτακτα μέτρα στήριξης του λαού που δεν μπορεί παρά να σπάζουν τα όρια του καπιταλιστικού συστήματος; Η παρούσα κρίση δεν είναι κρίση ανταγωνιστικότητας όπως

λέει ο Κ. Λαπαβίτσας αλλά και αστοί οικονομολόγοι, δεν ξεκινάει από την σφαίρα της κυκλοφορίας αλλά από την σφαίρα της παραγωγής. Είναι κρίση υπερπαραγωγής κεφαλαίου και εμπορευμάτων σε διεθνή κλίμακα και επομένως λύση για την ανάκαμψη της οικονομικής δραστηριότητας δεν βρίζεται στην επιστροφή στο εθνικό νόμισμα - στην αναπόφευκτα υποτιμημένη δραχμή. Η κυρίαρχη τάση τώρα, όπως το ίδιο το ΔΝΤ στην τελευταία του έκθεση παραδέχεται είναι προς την επιβάρυνση της παγκόσμιας οικονομίας, με βάλτομα ή ύφεση στα ιμπεριαλιστικά κέντρα αλλά και με επιβάρυνση στις περιβόητες BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα).

Το ΕΕΚ και προεκλογικά τόνιζε ότι το δίλημμα δεν είναι ούτε η υποτεγή στην μέγερη του ευρώ ούτε η επιστροφή σε μια υποτιμημένη δραχμή σε μια κατεστραμμένη καπιταλιστική Ελλάδα αλλά η επαναστατική σοσιαλιστική έξοδος από τον καπιταλισμό.

Από τη σκοπιά των ιστορικών συμφερόντων της εργατικής τάξης

η παρούσα κρίση έχει ανοίξει μια νέα ιστορική αναμέτρηση των αντίθετων ταξικών στρατοπέδων της εργασίας και του κεφαλαίου όπου είτε θα προχωρήσει η ανθρωπότητα στημετάβαση από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό είτε θα γκρεμιστεί στην βαρβαρότητα που τα πρώτα δείγματά της ήδη νέα σοσιαλιστική κοινωνία, ή θα συμβεί τερατογένεση, θα εξαστηθεί όχι από ιστορικά κισμέτ αλλά από την πάλη των ζωντανών ταξικών δυνάμεων, όπου η στρατηγική, η τακτική και η αποφασιστικότητα της επαναστατικής ηγεσίας δεν είναι ο τελευταίος παράγον.

Καθήκον των επαναστατών δεν είναι να αποκηρύττουν το βάθος της κρίσης και παρακμής του καπιταλισμού αναζητώντας ανέφικτες «λύσεις» στα πλαίσια του συστήματος, αλλά να αφυπνίζουν την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα και να την προετοιμάζουν πολιτικά, προγραμματικά, οργανωτικά για την «έφοδο στον ουρανό».

Θόδωρος Κουτσομπάς

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

νέα προοπτική

νέα προοπτική

Σελιδοποίηση - Μοντάζ
Βιβλιοτεχνία Ο.Ε.
Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια
Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση
ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ιερά Οδός 81, Αθήνα
Διεύθυνση Εφημερίδας
Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα
Τηλ. - Fax: 211 72.52.376
Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση
Εσωτερικού: 45 €
Ευρώπη: 60 €
Υπόλ. Χώρες: 75 €
Τοσκ - εμβάσματα στη Διεύθυνση:
«Νέα Προοπτική»
Θ. Κουτσομπάς
Καποδιστρίου 38
10431 Αθήνα

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροτσκιστές)
Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις Εκδίδεται από την **Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ**
Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία **Θ. Κουτσομπάς**

ΝΕΟ ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟ

Στο στόχαστρο ξανά μισθοί, συντάξεις και επιδόματα!

Τέσσερις είναι οι πιο σημαντικές δέσμες μέτρων τις οποίες πρέπει να εφαρμόσει η κυβέρνηση το επόμενο εξάμηνο:

- 1. Η μείωση του κατώτατου μισθού κατά επιπλέον 10% προκειμένου να γίνει "συγκρίσιμος" με τις χώρες της Νοτιανατολικής Ευρώπης, δηλαδή τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία κλπ..** Το Υπουργείο Εργασίας έχει ήδη ξεκινήσει "διάλογο" με τους κοινωνικούς εταίρους, τη ΓΣΕΕ, το ΣΕΒ, τη ΓΣΕΒΕΕ και την ΕΣΣΕ. Στις 31 Δεκεμβρίου 2012 λήγει η ισχύουσα και καταπατημένη -μετά την μείωση 22% του κατώτατου μισθού τον περασμένο Φλεβάρη- Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Μέχρι τις 31 Μαρτίου 2013 πρέπει να υπογραφεί νέα Εθνική Συλλογική Σύμβαση. Αν δεν υπογραφεί από τους κοινωνικούς εταίρους, η κυβέρνηση δεσμεύεται από το Μνημόνιο να επιβάλει τη μείωση που απαιτεί τη Τρόικα. Παράλληλα μέχρι μέσα Φεβρουαρίου του 2013 λή-

γουν και οι τελευταίες κλαδικές συμβάσεις της τελευταίας διετίας. Όσες έχουν έως τώρα υπογραφεί ή μέλλουν να υπογραφούν έως τις 17 Ιουλίου προβλέπουν (ή θα προβλέψουν) μειώσεις 10 έως 20% στους κλαδικούς-βασικούς μισθούς.

2. Η μείωση των μισθών των πανεπιστημιακών καθηγητών, των νοσοκομειακών γιατρών και των δικαστών (αλλά όχι των ενστόλων!) κατά 12% μεσοσταθμικά και, προπαντός η μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων κατά 150.000 έως το 2015. Η επίτευξη του τελευταίου στόχου μπορεί να γίνει με το πάγωμα των νέων προσλήψεων (και μωσαύτων τον τρόπο τη δημιουργίας μιας "καθαρής" ροής συνταξιοδοτήσεων 80.000 ή ακόμα και 120.000 περίπου υπαλλήλων), τη μη αναπληρωσιμότητα των κενών θέσεων (και άλλων σημαντικών φοροαπαλλαγών), εξίσωση φόρου στο πετρέλαιο κίνησης και θέρμανσης και "τέλη αλληλεγγύης" που έχουν τσακίσει -μεταξύ άλλων- το λαϊκό εισόδημα θα παραμείνουν, ενώ νέες μειώσεις στη φορολογία των κερδών των αφεντικών αναμένονται (από το 20% στο 15%)...

4. Η νέα μείωση των επικουρικών συντάξεων (με στόχο μπει πλαφόν στα 200 ευρώ) προκειμένου να λειτουργήσει το νέο Ενιαίο Επικουρικό Ταμείο των μισθωτών, αλλά και η **δραματική μεί-**

ωση των εφάπαξ στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα (πάνω από 40%) αλλά και των προνοιακών επιδομάτων. Αναμένεται, εξάλλου, ειδική μελέτη σχετικά μ' αυτό το θέμα, εντός των επομένων μηνών. Η "μαύρη τρύπα" του ΙΚΑ φέτος λόγω της εκταξίωσης της ανεργίας, της ελαστικής απασχόλησης και της εισφοροδιαφυγής - αλλά και του «κουρέματος» 75% (και όχι 52,5%) των ελληνικών ομολόγων που ήταν επενδυμένα τα αποθεματικά των ταμείων-ανέρχεται σε 2 δισ. ευρώ. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο 10% περπέρπου των συνολικών συνταξιοδοτικών δαπανών και το οποίο, νέες μειώσεις στη φορολογία των κερδών των αφεντικών αναμένονται (από το 20% στο 15%)...

5. Η ιδιωτικοποίηση μέχρι το τέλος του 2013 των εξής φορέων

που βρίσκονται υπό κρατική ιδιοκτησία: Οργανισμός Κρατικών Λαγείων, Ελληνικό, ΔΕΠΑ, ΔΕΣΦΑ, Ολυμπιακό κτίριο του Κέντρου Ραδιοτηλεόρασης, παραλιακή έκταση στην Κασοσίδη της Κέρκυρας και παραλιακή έκταση στην Αφάντος στη Ρόδο, Εταιρεία ύδρευσης-αποχέτευσης Θεσσαλονίκης, ΟΠΑΠ, ΛΑΡΚΟ, Ελληνικά Πετρέλαια, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης, ΔΩΔΟΝΗ, ΣΕΚΑΠ, ΕΛΒΟ, Επιχείρηση Αστικών Συγκοινωνιών, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ΟΛΠ, ΟΛΘ και τα Περιφερειακά αεροδρόμια.

Δ.Κ.

Λόγω των θερινών διακοπών και της εκπαιδευτικής κατασκήνωσης του ΕΕΚ το επόμενο φύλλο της Νέας Προοπτικής θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 1 Σεπτεμβρίου

Επιμηκύνουν τη Μνημονιακή Βαρβαρότητα

Ουσιαστικά έπεσε η αυλαία της τρίμηνης, σχεδόν, προεκλογικής περιόδου, ανοίγοντας το δρόμο σε ένα νέο κύκλο διαπραγματεύσεων μεταξύ κυβέρνησης-Τρόικας σε σχέση με τα μέτρα του 2012 και 2013-14.

• Η Τρόικα απαιτήσε να ληφθούν μέτρα ύψους 3 δισ. ευρώ μέχρι το τέλος του 2012 και -φυσικά, όπως ήταν ήδη γνωστό- άλλα 11,5 δισ. ευρώ για το 2013-14. Στόχος είναι η εκπληρωθεί ή έστω να προσεγγιστεί ο στόχος μείωσης του ελλείμματος γενικής κυβέρνησης στο 7,3% από το 9,3% που έκλεισε πέρσι. Στο στόχαστρο, μ' άλλα λόγια, θα βρεθούν ξανά μισθοί και εφάπαξ των δημοσίων υπαλλήλων, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας, προνοιακά επιδόματα, αλλά και μισθοί στον ιδιωτικό τομέα. Εξ άλλου θα συνεχιστεί η φορο-μνηχία σε βάρος των μισθωτών εργαζομένων και των φτωχών μικροαστών.

Η απαίτηση αυτή έγινε ακόμα πιο έντονη μετά την ανακοίνωση της κυβέρνησης ότι μόλις δύο ιδιωτικοποιήσεις θα γίνουν μέχρι το τέλος του 2012, ενώ οι υπόλοιπες 23 θα γίνουν το 2013. Μ' αυτόν τον τρόπο, αναχαιτίστηκε το αρχικό κυβερνητικό σχέδιο που προέβλεπε ένα ταχύτατο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας προκειμένου να καμφθούν οι πιέσεις της Τρόικας για άγρια μέτρα εντός του ΟΑΕΔ...

Το χρονικό μιας προαναγγελθείσας νέας φάσης χρεοκοπίας

Όλα τα παραπάνω μέτρα -και ιδιαίτερα αυτά του 2013/14 μας και εκείνα του 2012 (ειδικά μισθολόγια, εξίσωση φόρων πετρελαίου, ειδικό τέλος ακινήτων) είναι ήδη ψηφισμένα αλλά δεν έχουν εφαρμοστεί ή δεν έχουν εφαρμοστεί επαρκώς- θα θεθούν βιαώς στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων της ελληνικής κυβέρνησης με την Τρόικα στο τελευταίο δεκαήμερο του Ιουλίου προκειμένου να ψηφιστούν το αργότερο έως το Δεκέμβρη.

• Στις **23 Ιουλίου** θα πρέπει η κυβέρνηση να παρουσιάσει, στις γενικές του γραμμές, το νέο Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα για το 2013-14 στη σύνοδο του Eurogroup στις Βρυξέλλες. Εκεί, πέραν του ελληνικού ζητήματος, θα συζητηθεί περαιτέρω και το ζήτημα της Ισπανίας και της Ιταλίας, όπου η κρίση έχει αρχίσει και χτυπά "κόκκινο", μετά και την υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της Ιταλίας κατά 2 βαθμίδες (στο Βaa2 από το 3Α, δηλαδή δύο

στάσεις πριν το επίπεδο του "σκουπιδιού") και 13 τραπεζών της από τη Moody's.

• Την επταήμερη δραματικής για την ευρωζώνη συνόδου, δηλαδή από τα **τέλη Ιουλίου έως τις 10 Αυγούστου**, θα έλθει ξανά στην Αθήνα το ανώτατο κλιμάκιο της Τρόικας προκειμένου να συγκεκριμενοποιηθούν τα μέτρα του δ' τρίμηνου 2012 και του 2013-14. Την ίδια περίοδο που οι διαπραγματεύσεις με την Τρόικα θα βρίσκονται στη μέση του δρόμου, θα έχει βρεθεί η πρώτη πλήρης -και απογοητευτική- εικόνα για τα έσοδα του κρατικού προϋπολογισμού κατά το α' εξάμηνο του έτους. Αυτή η εικόνα δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση να αλλάξει μέχρι τέλους του 2012, δεδομένου ότι ύφεση θα ξεπεράσει -όπως όλα δείχνουν- το 7%.

• Σ' αυτό το μαύρο φόντο για τον ελληνικό καπιταλισμό και τον προϋπολογισμό του κράτους του, **γύρω στις αρχές Σεπτεμβρίου**, αναμένεται η επικαιροποιημένη έκθεση της Τρόικας στην οποία πέραν από τον πολύ χαμηλό βαθμό "συμμόρφωσης" της χώρας στις ρίτρες του Μνημονίου 2, θα αποτυπώνε-

ται στην ημι-τελική του μορφή η δέσμη μέτρων της επόμενης φάσης.

• **Αρχές Οκτωβρίου** θα παρουσιαστεί το προσχέδιο του προϋπολογισμού του 2013, το οποίο θα πρέπει να ψηφιστεί μέχρι τον Δεκέμβριο μαζί με το νέο Μεσοπρόθεσμο που θα περιλαμβάνει και τα μέτρα του 2014. Φυσικά, ό,τι η κυβέρνηση δεν προλάβει να πετύχει το 2012, θα κληθεί να το πετύχει το 2013, το 2014 κοκ. Αυτό μπορεί να ονομαστεί "επιμήκυνση" του χρόνου προσαρμογής, αλλά δεν καμιά «εθνική επιτυχία», αλλά μια ρεαλιστική προσαρμογή του προγράμματος στην πραγματικότητα.

Μέρος αυτής της προσαρμογής ενδέχεται να είναι ένα μεγαλύτερο εθνικό δημόσιο χρέος και συγκεκριμένα εκείνου του κομματιού που βρίσκεται στα χαρτοφυλάκια της ΕΚΤ και ο ταυτόχρονος διορισμός ενός Κοινωνικού αντι-πρωθυπουργού στην Ελλάδα προκειμένου να οργανώσει την πλήρη λεηλασία της περιουσίας, των εισοδημάτων και των δικαιωμάτων του λαού αυτής της χώρας.

Δημήτρης Κατσαγιάνης

ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

της Δημόσιας περιουσίας και διάλυση των εργασιακών σχέσεων

Από το βήμα της Βουλής και διά στόματος Σαμαρά, η τρικομματική κυβέρνηση με τα γυάλινα πόδια, προανήγγειλε τη νέα φάση της αντεργατικής επίθεσης που εξαπολύεται πάνω στις νόρμες που ορίζει η τρέχουσα.

Αντί για την «επαναδιαπραγμάτευση» του μνημονίου, που αποτέλεσε τη βασική προεκλογική υπόσχεση της Δεξιάς με στόχο την εκλογή της, ανακοινώθηκε η επικρατική προσαγωγή για την αυστηρή εφαρμογή όλων του των διατάξεων, χωρίς καμιά περαιτέρω συζήτηση πάνω στους προκαθορισμένους όρους, κατ' εντολή των διεθνών τοκογλόφων. **Οι τρεις πολιτικά «εννοήτοι»,** Σαμαράς-Βενιζέλος-Κουβέλης, έχουν αποδεχτεί πλήρως τον ρόλο που τους ετοίμασαν οι εντολές τους: **αυτών τον άλαλο αλλά συνένεργο παρατηρητή που καμώνεται πως κυβερνά ένα ακυβέρνητο καράβι.** Μαζί με τις προεκλογικές εξαγγελίες, πήγαν περίπατο κι οι όποιες ελπίδες γεννήθηκαν σε ένα κομμάτι του λαού, πως θα πάρει μια ανάσα με την αναδιαπραγμάτευση, από την κοινωνική κόλαση που ζει. Νέες και μεγαλύτερες αμαρτηρές θυσίες και βάσανα περιμένουν όλο τον

λαό. Νέοι φόροι, απολύσεις, χαράτσια, μειώσεις μισθών και συντάξεων. Ο Σαμαράς ήξερε εκ των προτέρων πως θα κληθεί να εφαρμόσει ότι του ζητηθεί, ξεκινώντας απ' αυτά που θα έπρεπε να έχουν ήδη γίνει βάσει του μνημονίου. Πρώτα και κύρια το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, που είχε τον κεντρικό ρόλο στις προγραμματικές του δηλώσεις. Εισοκοινοκλιματικά είναι οι αποκρατικοποιήσεις που έχουν εξαγγελθεί σε πρώτη φάση, μεταξύ των οποίων πρωτοκλασάτες επιχειρήσεις του ελληνικού δημοσίου (ΟΠΑΠ, ΟΣΕ, ΕΛΤΑ, ΛΑΡΚΟ, ΕΥΔΑΠ κ.α.), αλλά και κρισιμικές εγκαταστάσεις, λιμάνια, αεροδρόμια, μαρίνες, το παλιό Ελληνικό κ.ο.κ.

Οι αποκρατικοποιήσεις δεν θα φέρουν τα αποτελέσματα που προσδοκά η κυβέρνηση αντίθετα θα οδηγήσουν σε χειρότερα αδιέξοδα. Δεν είναι μόνο ότι ξεπουλάνε έναντι πιννακίου φακής τον πλούτο των εργαζομένων αυτής της χώρας. Είναι το γεγονός, ότι μέσα από τις ιδιωτικοποιήσεις σχεδιάζουν ένα ισχυρότατο πλήγμα στην εργατική

τάξη και την παραπέρα διάλυση των εργασιακών σχέσεων. Απαλλαγμένοι από τα εναπομείναντα «βαριάδια» του παλιού εργασιακού καθεστώτος, οι νέοι εργοδότες θα έχουν το ελεύθερο να επιβάλλουν στους εργαζόμενους των πρώην δημοσίων επιχειρήσεων αυτό που επεκτείνεται με ρυθμούς τυφώνα στον καθημαγμένο ιδιωτικό τομέα: την ελαστικοποίηση της εργασίας, με εργάτες κι υπαλλήλους «δούλους», χωρίς δικαιώματα, χωρίς απαιτήσεις, χωρίς σταθερά ωράρια και μισθούς, χωρίς καμιά βεβαιότητα για το αύριο και χωρίς καμιά δυνατότητα κάλυψης των βασικών τους, έστω, αναγκών. Θα πουλήσουν τις κρατικές επιχειρήσεις αφού τις «εκκαθαρίσουν» από τα χρέη τους (όπως ήδη προχωρούν στη ΛΑΡΚΟ) **ώστε να αναλάβει η κοινωνία τα χρέη και οι ιδιώτες «σωτήρες» τα κέρδη σε ένα εργασιακό καθεστώς γαλέρας.**

Οι αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις συνοψίζονται στην κατάργηση των ελάχιστων κατακτήσεων που υπήρχαν πριν από το μνημόνιο **και την αντικατάστασή τους με «αναγκαστικούς νόμους»** που αντιστοιχούν σε ένα δικτατορικό καθεστώς. Οι «ελεύθερες» διαπραγματεύσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους και τους εργοδότες ακόμα και η ίδια η ταξική πάλη αντικαθίστανται με κρατικές διαταγές που μειώνουν τους μισθούς και στερούν την νομική βάση για συλλογικές διεκδικήσεις. Η ασυδοσία του κεφαλαίου είναι το γλυκό κρασί που έχει μεθύσει την τάξη των κεφαλαιοκρατών και ζητούν όλο και περισσότερα.

Γι' αυτό σ' αυτή την συγκυρία **ο ηρωικός αγώνας των χαλυβουργών** είναι καρφί στο μάτι της κυβερνήσης και της ενωμένης κεφαλαιοκρατίας που στοιχίζεται πίσω από τον «Μάνεση».

Γι' αυτό και η τρομοκρατία ενάντια στους εργάτες και τις πολιτικές δυνάμεις που στήριξαν και στηρίζουν τον αγώνα των χαλυβουργών επιδιώκει να δημι-

ουργήσει συσχετισμούς στο εσωτερικό τους με την απειλή πως θα είναι υπεύθυνοι για το κλείσιμο του εργοστασίου, επιστρατεύοντας μάλιστα τους πληρωμένους κουνυλοφόρους της ηλεκτρονικής και έντυπης δημοσιογραφίας.

Σύντοφοι εργάτες
Καμιά ανταπάτη δεν μπορούμε να έχουμε για το ότι αυτή η κυβέρνηση, όσο αδύναμη κι αν είναι, θα επιχειρήσει σαν πιστό σκυλί να επιβάλλει ότι της προστάζουν οι αφέντες της και τα συμφέροντα της εργοδοσίας. Είναι αδύναμοι αλλά και ταυτόχρονα επικίνδυνοι. Μόνο εμείς, που τώρα δεχόμαστε την μεγαλύτερη επίθεση, μπορούμε να τους ανατρέψουμε. Ανταπελευτώντας βήμα βήμα ενάντια σε κάθε μέτρο που επιβάλλουν με όπλο την αλληλεγγύη μας. **Ενόνοντας τα μεμονωμένα ρυθμια του αγώνα σ' ένα ποτάμι για την Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας στην Προοπτική για την Εργατική Εξουσία και την σωτηρία όλου του λαού.**

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ Αθήνα 12/6/2012

οποίοι θα βγάζουν αμύθητα κέρδη χωρίς να κάνουν καμία επένδυση, χωρίς να βάλουν ένα ευρώ!

Βεβαίως η ΔΕΗ ήταν για πρώτη φορά «μέσω» με έλλειμμα 140 εκ. ευρώ το 2012 μετά από μεγάλη, μακροχρόνια και επίπονη προσπάθεια των κυβερνητώντων αφού:

- Την αναγκάζουν να πουλάει πολύ κάτω του κόστους (42 ευρώ ανά MW/h με κόστος παραγωγής 70 ευρώ ανά MW/h) στις ενεργοβόρες βιομηχανίες.
- Να δίνει «αέρα λεφτά» (μέσω της Οριακής Τιμής του Συστήματος και της ψυχρής εφεδρείας) στους ιδιώτες παραγωγείς ενέργειας! **(πριτίπου μισό δις ευρώ το χρόνο δίνει στον Μυτιληναίο, στο Λάτση και στην ΤΕΡΝΑ)** [...]

Ο αγώνας τώρα ξεκινάει και θα είναι σκληρός και πρωτόγνωρος! Μας εμπνέει ο ηρωικός αγώνας των ισπανών Ανθρακωρύχων! ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ κύριοι της τρέχαια και της τρέχαια εσωτερικού!

10/7/2012 ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ «ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ»

[ΚΟΖΑΝΗ]

ΟΧΙ ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΕΗ!

πάνω από 6 δις ευρώ και πραγματική περιουσία άνω των 20 δις ευρώ! Και μάλιστα όταν σήμερα κοστολογείται ολόκληρη η ΔΕΗ μαζί με τα δίκτυα, τις μονάδες παραγωγής και την ακίνητη περιουσία πολύ λιγότερο από ένα δις ευρώ! **Ξεπούλημα με όλη τη σημασία της λέξης!**

Δεν μίμηε όμως στον κόπο ο κ. Σαμαράς ή κάποιοι άλλος από τη «μαϊουρή συγκυβέρνηση» να εξηγήσει στον Ελληνικό λαό, εκτός από τους κερδοσκοπούς «αγοραστές» της, **ποιος άλλος θα ωφεληθεί από την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ;**

• **Οι καταναλωτές;** Για τους οποίους χύνουν χροκοδειλια δάκρυα οι λάτρες της απελευθέρωσης και της ιδιωτικοποίησης; Οι οικιακοί καταναλωτές είδαν τη τι-

μή του ρεύματος μετά την «απελευθέρωση ενέργειας» να αυξάνεται πάνω από 100% και σύμφωνα με το μνημόνιο και τις απαιτήσεις των βιομηχάνων θα πρέπει να αυξηθεί το επόμενο διάστημα άλλο τόσο γιατί δήθεν η ΔΕΗ δεν κοστολογεί σωστά το κόστος και έχουμε το φθηνότερο ρεύμα στην ΕΕ! Και φυσικά δε γίνεται λόγος για ένα λαό που σφαγιάστηκε οικονομικά την τελευταία τριετία!

• **Το Ελληνικό Δημόσιο;** Στην καλύτερη των περιπτώσεων θα εισπραξει μισό δις (όσο εισέπραξε μόνο από μερίσματα το 2010 από τη ΔΕΗ) ξεπουλώντας μια επιχείρηση που κοστίζει πάνω από 20 δις!

- **Οι εργαζόμενοι;** Που θα δίνουν τη ζωή τους διακινδυνεύοντας ξανάται πάνω από 100% και στα κάτεργα των εργολάβων και των βιομηχάνων ενόψει για ένα κομμάτι ψωμί χωρίς καν τα στοιχειώδη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα;
- **Οι αγρότες, οι πολύτεκνοι τα ΑΜΕΑ και άλλες ευπαθείς ομάδες** που οφείλει το κράτος να τους παρέχει φθινό έως και δωρεάν ρεύμα, ως κοινωνικό αγαθό, αλλά η «ιδιωτική πρωτοβουλία» βιάζεται να το καταργήσει;

Η αλήθεια είναι ότι όλοι αυτοί θα είναι οι χαμένοι! Οι μόνοι που θα κερδίσουν απ' αυτή την ιδιωτικοποίηση θα είναι οι βιομηχανικοί και οι αεριτζήδες της ενέργειας οι

Η κυβέρνηση Σαμαρά εμφανίζεται διατεθειμένη να προχωρήσει με ρυθμούς-σοκ σε μαζικές ιδιωτικοποιήσεις.

Πρώτο «θύμα» αυτής της πρόθεσης ήταν ο ίδιος ο πρόεδρος του Ταμείου Ιδωτικοποιήσεων (ΤΑΙΠΕΔ), Γιάννης Κουκιάδης, που τοποθετήθηκε από το ΠΑΣΟΚ. Ο Κουκιάδης είχε ταχθεί ενάντια σε ένα χωρίς όρους ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και στη μετατροπή του ΤΑΙΠΕΔ σε... Τρούχαντ Ελλάδος (Treuhand). Η Τρούχαντ ήταν η εταιρεία που ανέλαβε τις ιδιωτικοποιήσεις στην πρώην «σοσιαλιστική» ανατολική Γερμανία για χάρη της... ιμπεριαλιστικής Δυτικής Γερμανίας, οδηγώντας στη διάλυση μιας ολόκληρης χώρας δέκα εκατομμυρίων.

Ο Σαμαράς και οι συν αυτό στηρίζουν την πρόθεση ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας στο γεγονός ότι:

- **Οι ιδιωτικοποιήσεις είναι εκείνες οι «μεταρρυθμίσεις» που έχουν καθυστερήσει περισσότερο από οποιεσδήποτε άλλες.** Μέχρι το τέλος του 2012, δεν πρόκειται να υπάρξουν περισσότερα από 1 δις. ευρώ έσοδα από ιδιωτικοποιήσεις αντί 3,2 δις. ευρώ που προέβλεπε ο προϋπολογισμός. Καμία ιδιωτικοποίηση δεν έγινε το 2010 και το 2011, όπως προγραμματιζόταν.

- **Οι ιδιωτικοποιήσεις θεωρούνται από την κυβέρνηση ότι, συγκριτικά με άλλες, είναι λιγότερο κοινωνικά «επώδυνες» αλλαγές.** Σαν απόδειξη, η κυβέρνηση επικαλείται δημοσκοπήσεις που εμφανίζουν την πλειοψηφία του λαού να τάσσεται υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων...

- **Οι ιδιωτικοποιήσεις θα μειώσουν τάχα σημαντικά τις ανάγκες αναχρηματοδότησης του δημόσιου χρέους.** Και αυτό γιατί όλα -μα όλα!- τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις πάνε κατευθείαν στην αποπληρωμή τοκοχρεολυσίων του ελληνικού κρατικού χρέους.
- **Οι ιδιωτικοποιήσεις θα αποτελέσουν, υποτίθεται, κίνητρο προσέλκυσης νέων άμεσων ξένων επενδύσεων και, άρα, βάση δημιουργίας νέων θέσεων απασχόλησης και αύξησης των εσόδων από φόρους και ασφαλιστικές εισφορές.**

Φυσικά, η κυβέρνηση και όλοι οι θιασώτες της ιδιωτικοποίησης των δημοσίων επιχειρήσεων αλλά και της αξιοποίησης της ακίνητης περιουσίας του δημοσίου (πχ μέσω μακροχρόνιων ενοικιάσεων εκτάσεων και κτιρίων του δημοσίου) αποκρύβουν από το λαό πολλά στοιχεία και συγκεκριμένα ότι:

1 Η καθυστέρηση των ιδιωτικοποιήσεων δεν οφείλεται μόνο στις «γροφειοκρατικές κωλυσιεργίες» και στην «έλλειψη πολιτικής βούλησης» από πλευράς των κυ-

ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ:

Χαρίζουν "ψαχνό" για να πάρουν... κόκκαλο

βερνήσεων Παπανδρέου και Παπαδήμου, αλλά και στην έλλειψη ενδυνάμωσης επενδυτές λόγω της πιστωτικής ασφυξίας και της πολιτικής αβεβαιότητας.

Φυσικά, όλο το προηγούμενο διάστημα η κυβέρνηση έριχνε τις ιδιωτικοποιήσεων στις αντιστάσεις των «συντεχνιών» (πχ ηγεσία ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ) και των «πολιτικών προστατών» της (πχ αριστερά κόμματα) και όχι φυσικά στις τράπεζες

που, παρά τα δεκάδες δις. ευρώ που έχουν τοπειώσει, δεν δίνουν δεκάρα στους επίδοξους επενδυτές. Δεν ρίχνει, όμως, την ευθύνη ούτε στους επίδοξους επενδυτές που προτιμούν να περιμένουν να εκπληδενιστεί σχεδόν η αξία των δημοσίων φορέων πριν τις εξαγοράσουν αντί πιννακίου φακής.

Εξάλλου, η κυβέρνηση που επικαλείται τη «λαϊκή στήριξη» στις ιδιωτικοποιήσεις προκειμένου να τις προχωρήσει, δεν δείχνει την ίδια... ευαισθησία στην πλήρως κα-

ταδικαστική στάση του λαού επέναντι σε ολόκληρο το Μνημόνιο. Εξάλλου καμία εταιρεία δημοσκοπήσεων δεν πρόκειται να κάνει γκάλοπ όταν μαθευτεί ότι η κυβέρνηση ετοιμάζεται να ξεπουλήσει πχ τη ΔΕΗ στο 1/3 ή 1/4 της αξίας της...

2 Η πώληση, όμως, των δημοσίων επιχειρήσεων σε πολύ χαμηλότερη τιμή από εκείνη που αρχικά προβλεπόταν θα μειώσει δραματικά τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις, τα οποία προορίζο-

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗ

Τα εργοστάσια ανήκουν στους εργάτες!

Πραγματοποιήθηκε στις 11/07/12, με επιτυχία η συγκέντρωση που συγκάλωσε το Σωματείο εργαζομένων στη Βιομηχανική Μεταλλευτική των εργαζομένων. Περισσότεροι από 120 εργαζόμενοι και άνεργοι, από δεκάδες εργασιακούς χώρους από τη Θεσσαλονίκη και όχι μόνο, αλλά και σωματεία και συλλογικότητες του εργατικού και κοινωνικού κινήματος παρευρέθησαν για να δηλώσουν την υποστήριξή τους.

Οι εργαζόμενοι του εργοστασίου παρουσίασαν το χρονικό του αγώνα, που διαρκεί ήδη 14 μήνες, καθώς και το σωματείο, που λειτουργεί με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και με τακτικές γενικές συνελεύσεις. Παρουσίασαν, επίσης, και ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα και σχέδιο, για τον τρόπο μέσα από τον οποίο σκοπεύουν να πάρουν το εργοστάσιο στα χέρια τους, καθώς και τους βασικούς άξονες λειτουργίας.

Η συνέλευση κατέληξε με τη συγκρότηση της *Ανοιχτής Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης και Στήριξης του αγώνα των εργαζομένων της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής*. Το πλαίσιο της Ανοιχτής Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης ταυτίζεται με τα βασικά αιτήματα των εργαζομένων που είναι:

Να περάσει το εργοστάσιο στα χέρια των εργαζομένων. Στήριζουμε τον αγώνα των εργαζομένων για την αυτοδιαχείριση του εργοστασίου, ως μόνη λύση για να διασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας και τα δεδουλευμένα των εργαζομένων.

Στήριζουμε το σωματείο της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής που μέσα από δύσκολες συνθήκες, απλήρωτοι από τον Μάιο του 2011 και σε επίσχεση εργασίας με μεγάλα προβλήματα επιβίωσης, παλεύουμε να διατηρήσουν το εργοστάσιο ζωντανό και

τους εργαζόμενους με αξιοπρέπεια και ανορθωμένο το ανάστημα απέναντι στη λαιλάπα του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.

Οι εργαζόμενοι της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής αγωνίζονται να κάνουν πράξη πως εμείς οι εργαζόμενοι μπορούμε χωρίς αφεντικά.

Αγωνιζόμαστε μαζί τους να αποδείξουμε πως αν δεν μπορούν αυτοί, τότε εμείς μπορούμε χωρίς αυτούς, και θα τα καταφέρουμε!

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ, ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΤΗΣ ΠΛΗΤΤΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Καλούμε όλα τα σωματεία, όλες τις εργατικές κινήσεις και σχήματα, τις συνελεύσεις γειτονιάς, όλους τους εργαζόμενους και τους ανέργους της πόλης να στηρίξουν με κάθε μέσο τον δικαίο αγώνα των εργατών. Να πλαισιώσουν την Ανοιχτή Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης και τον κοινό μας αγώνα.

Ανοιχτή Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης και στήριξης του αγώνα των εργαζομένων της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής

Πρωτοβουλία για Ανεξάρτητο Κέντρο Αγώνα Εργατών

Η Πρωτοβουλία για το Ανεξάρτητο Κέντρο Αγώνα Εργατών, που μετείχε στη συνέλευση, στηρίζει τον αγώνα των εργατών της ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗΣ (θυγατρικής της ΦΙΛΚΕΡΑΜ-ΤΖΟΝΣΟΝ) που σε συνθήκες χρεοκοπίας της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας παλεύουν για την επαναλειτουργία της μονάδας κάτω από τον έλεγχο και τη διοίκηση των ίδιων των εργαζομένων.

νταν για την αποπληρωμή τοκοχρεολύσιων του ελληνικού κρατικού χρέους στην περίοδο 2012-2015. Αυτό σημαίνει πως θα υπάρξει ένα τεράστιο "κενό" στην αναχρηματοδότηση του χρέους, το οποίο θα πρέπει να καλυφτεί με την ακόμα μεγαλύτερη μεταφορά κρατικών πόρων που προορίζονται για μισθούς, συντάξεις, επιδόματα, υγεία κλπ. σε τοκοχρεολύσια. Συνεπώς οι ιδιωτικοποιήσεις δεν θα μειώσουν παρά ελάχιστα το δημόσιο χρέος, αλλά θα αποτελέσουν άλλη μια ωμή κλεψιά του λαού, εφάμιλλη με το "κούρεμα" των ελληνικών κρατικών ομολόγων, στα οποία ήταν επενδυμένα τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων και με τα αλλεπάλληλα σοκ λιτότητας που έχουμε υποστεί.

3 Η πάμφθηνη εξαγορά μιας δημόσιας επιχείρησης σε πολύ επενδυτή τιμή από εκείνη που αρχικά προβλεπόταν θα μειώσει δραματικά τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις, τα οποία προορίζο-

Ταυτόχρονα, οι απώλειες σε θέσεις εργασίας, στους μισθούς κλπ. από την ιδιωτικοποίηση μιας επιχείρησης δεν θα αντισταθμιστούν από κάποια υποτιθέμενα οφέλη που θα αποκομίσει "συνολικά" η οικονομία, ο κρατικός προϋπολογισμός και τα ασφαλιστικά ταμεία, όπως διατείνονται η κυβέρνηση. Και αυτό γιατί:

- Η νέα τεχνολογία που θα εισαχθεί από το νέο ιδιοκτήτη της ιδιωτικοποιημένης επιχείρησης θα γίνει κτήμα μόνο όσων δύναται να πληρώσουν για να την απολαύσουν. Και αυτοί θα είναι λίγοι καθώς ολόένα και περισσότερο βυθίζονται στη φτώχεια που τους επιβάλλει η καπιταλιστική χρεοκοπία.
- Ακόμα λιγότερα θα είναι τα οφέλη από τα φορολογικά έσοδα και τα έσοδα από τις ασφαλιστικές εισφορές λόγω της «υποτιθέται» κερδοφόρας λειτουργίας των ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων. Οι ίδιοι οι επενδυτές που θα θελήσουν να ελθουν στην Ελλάδα θα ζητήσουν "ειδική μεταχείριση" όσον αφορά στους φόρους και τις ασφαλιστικές εισφορές (πχ Ειδικές Οικονομικές Ζώνες), ενώ οι όποιες θέσεις εργασίας δημιουργηθούν θα είναι ιδιαίτερας χαμηλό κόστους και ελαστικής φύσης.

Αυτό σημαίνει πως οι ιδιωτικοποιήσεις θα επιβαρύνουν περισσότερο τόσο τον κρατικό προϋπολογισμό, όσο και τα ασφαλιστικά ταμεία, οξύνοντας την ανάγκη για περαιτέρω περικοπή δημοσίων δαπανών για μισθούς δημοσίων υπαλλήλων, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας κλπ. προκειμένου να πληρώνονται τα ληστρικά τοκοχρεολύσια...

Οι «αυταπάτες» του λαού και η απάτη της σταλινικής «αυτοκριτικής»

■ του Σάββα Μιχαήλ

Πολλοί που αυτοτοποθετούνται στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ έχουν μια δεξιά εκτίμηση για την κατάσταση στην Ελλάδα, υποτιμώντας τις επαναστατικές μεταπολίσεις και δυνατότητες που δημιουργεί η συστημική καπιταλιστική κρίση. Το αντίστροφο, επίσης, ισχύει: ορισμένοι που έχουν μια αριστερή εκτίμηση για το ιστορικό σημείο πολιτικής σύγκρουσης, η οποία θέτει πια το ζήτημα της ίδιας της εξουσίας στην χρεοκοπημένη Ελλάδα, καταλήγουν με τον ένα ή τον άλλο δρόμο σε μια δεξιά στάση απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ.

Θα επικεντρωθούμε, στο παρόν άρθρο, στους πρώτους, με κεντρικό αλλά και ακραίο παράδειγμα το ΚΚΕ και την πρόσφατη «αυτοκριτική» της Κεντρικής Επιτροπής του (Ριζοσπάστης, 11/7/2012).

Η λογική του επιχειρήματος που προβάλλεται τόσο από το ΚΚΕ όσο και από άλλους είναι η εξής: «οι αγώνες που αναπτύχθηκαν με το ξέσπασμα και την όξυνση της κρίσης, παρά την άνοδο της μαζικότητάς τους, τον δυναμισμό των μορφών πάλης που αναπτύχθηκαν στην συνειδητοποίηση του χαρακτήρα της κρίσης, στην αποδοχή της πολιτικής εξέδου από αυτή, με σύγκρουση με την ΕΕ-μονομερή διαγραφή του χρέους-κοινωνικοποίηση των συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής. [...] Η μαζική καταδίκη της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, η εγκατάλειψή τους από εργαζόμενους, από νεότερες ηλικίες, περισσότερο αφορούσε ζητήματα διαχείρισης και λιγότερο τον ίδιο τον ταξικό χαρακτήρα των κομμάτων αυτών, τη δράση των μονοπωλίων, τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της ΕΕ. Συνοδευτηκε από μείωση απαιτήσεων και έκπτωση αιτημάτων» (Ριζοσπάστης 2012).

Αποτέλεσμα, υποτίθεται, αυτών των «διαχειριστικών αυταπατών» ήταν η θεαματική άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές της 6^{ης} Μαΐου και εν συνεχεία της 17^{ης} Ιουνίου – και ο καταπονητισμός, αν και δεν ομολογείται μ' αυτή την λέξη, του ΚΚΕ ή και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα προσθέτανε μερικοί, προπαντός στις δεύτερες εκλογές.

Ας πάρουμε την «λογική» του επιχειρήματος από την αρχή: οι αγώνες της διετίας, μαζί και της περιόδου πριν την κήρυξη των εκλογών, ήταν ανεπαρκείς για να οδηγήσουν σε ξεπέραςμα των αυταπατών και σε ταξική συνειδητοποίηση; Μήπως έτσι η ευθύνη για το άθλιο γεγονός ότι έχουμε ξανά στο κεφάλι μας τους μνημονιακούς Σαμαρά-Βεζιόλο με τον Καρατζαφέρη της Αριστεράς Κουβέλη, αποδίδεται στον ίδιο τον λαό, στους εργάτες, στο ανεπαρκές επίπεδο των κοινωνικών αγώνων τους;

Οι όποιοι περιορισμοί υπήρξαν και όντως υπήρξαν στους αγώνες της διετίας οφείλονται πρωταρχικά στις ενσωματωμένες στο αστικό κράτος συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ αλλά και στην σταλινική γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ που περιχαράκωνεται σεχαριστικά κι εναντιώνεται σε όποιον αγώνα δεν ελέγχει ασφυκτικά και δεν υποτάσσεται στους στόχους του ΚΚΕ, φτάνοντας να παίζει και το ρόλο αστυφυλάκα φρουρού της Βουλής στην Γενική Απεργία της 19-20 Οκτωβρίου. Για ποιες κοινοβουλευτικές αυταπάτες μιλάνε οι βλοσυροί φύλακες του αστικού Κοινοβουλίου, οι αρχιτέκτονες μιας πολιτικής που ανήγαγε κι υπότασσε τα πάντα στην εκλογική ενίσχυση του ΚΚΕ;

Λένε, κάποιοι, ότι υπήρξε «νηνεμία» αγώνων το 2012 κι έτσι ενδυνάμωση κοινοβουλευτικών αυταπατών για λύση με εκλογές εντός του συστήματος. Ας θυμηθούμε, όμως, ότι το σύστημα, τα ιμπεριαλιστικά κέντρα σε Βρυξέλλες, Βερολίνο, Ουάσινγκτον, το ντόπιο αστικό πολιτικό προσωπικό, πρώτοι-πρώτοι οι τρούκανοί πασόκοι Γιωργάκης, Λοβέρδος, Διαμαντοπούλου, Χρυσοχοΐδης και ΣΙΑ, θέλανε, παραβιάζοντας το ίδιο το αστικό συστημικό πλαίσιο, να αναβληθούν επί αόριστον οι εκλογές «μέχρι να ολοκληρωθεί το έργο της κυβέρνησης Παπαδήμου». Δεν ήταν η πρωτοβουλία του Σαμαρά αλλά η πίεση των ίδων των λαϊκών μαζών, προπαντός η μεγαλειώδης παλλακή κινητοποίησης με χαρακτηριστικά εξέγερσης στις 12 Φεβρουαρίου ενάντια στο δεύτερο Μνημόνιο, που κόλλησε στον τοίχο τους κυβερνώντες και τους υποχρέωσε να κηρύξουν εκλογές για τις 6 Μαΐου.

Πώς καταλαβαίνουμε την διαδικασία ταξικής συνειδητοποίησης οι νοσταλγικοί μελετητές των πάλοι ποτέ σοβιετικών

εγχειριδίων ντιαμάτ-ιστιμάτ-μαρλεν; Ξαν άμεση μηχανική αντανάκλαση του επίπεδου των αγώνων ή και του βάθους της κρίσης, χωρίς αντιφάσεις, χωρίς διαλεκτική, άψυχα; Ή, πάλι, σαν πορεία από αυταπάτες σε αυταπάτες κι άλλες αυταπάτες μέχρι να έρθει η μυστικιστική στιγμή έχουμε ξανά στο κεφάλι μας τους μνημονιακούς Σαμαρά-Βεζιόλο με τον Καρατζαφέρη της Αριστεράς Κουβέλη, αποδίδεται στον ίδιο τον λαό, στους εργάτες, στο ανεπαρκές επίπεδο των κοινωνικών αγώνων τους;

Οι λαϊκές μάζες μαθαίνουν μέσα από τις εμπειρίες τους, με διαδοχικές προσεγγίσεις, όπου, όπως τόνισε ο Λέων Τρότσκι στον Πρόλογο της *Ιστορίας της Ρωσικής Επανάστασης*, οι αλλαγές στη συνείδηση, προπαντός οι αιφνίδιες, **δεν** οφείλονται στην εύπλαστη προσαρμοστικότητα της στις μεταβολές των αντικειμενικών συνθηκών αλλά στην εύπλαστη προσαρμοστικότητα της στις μεταβολές των αντικειμενικών συνθηκών αλλά αντικθέτως στον **συντηρητισμό** της; η οξεία αντίφαση ανάμεσα στις θεωλήσεις, προλήψεις, συνήθειες, τρόπους ζωής των μαζών προκαλεί απότομα **ρήγματα** στη συνείδησή τους με δραματικές συνέπειες στη δράση τους, γεγονός που κάνει την αστυνομία και το κράτος να τα αποδίδουν σε υποκίνηση από ανατρεπτικά στοιχεία ή και «κουκουλοφόρους»...

Ο κρίσιμος κι αποφασιστικός ρόλος μιας οργανωμένης σε επαναστατικό κόμμα μαχόμενης πρωτοπορίας της εργατικής τάξης είναι ακριβώς να επέμβει σ' αυτά τα ρήγματα στις συνειδήσεις των μαζών έγκαιρα, με τα κατάλληλα κάθε φορά συνθήματα που δεν είναι αφηρημένα και παντός καιρού, με την κατάλληλη κάθε στιγμή τακτική, με το κατάλληλο πρόγραμμα που απορρέει από μια επαναστατική στρατηγική για την εργατική εξουσία, πριν οι μηχανισμοί της αστικής εξουσίας και ιδεολογίας προλάβουν να τα κλείσουν.

Το ΚΚΕ αλλά και η πλειοψηφία της υπόλοιπης Αριστεράς, μαζί και της εξοικονομολογικής, έμειναν τυφλοί μπροστά στις διαδοχικές μεταπολίσεις στη κίνηση των μαζών και στα ρήγματα στις συνειδήσεις τους, όταν δεν τα πολέμησαν με μίσος.

Μπορεί τώρα να κάνει «αυτοκριτική» η ΚΕ του ΚΚΕ ότι «δεν μπόρεσε [...] να προσανατολίσει

πρακτικά όλο το Κόμμα να απευθύνεται κυρίως στις νεότερες ηλικίες με κοινωνικο-ταξικά βέβαια κριτήρια» αλλά κρατάει το στόμα πεισματικά κλειστό για την άθλια στάση που κράτησε μπροστά στην πρωτοφανή εξέγερση της νέας γενιάς τον Δεκέμβριο του 2008, την οποία και καταδίκασε μανιωδώς σαν... συνωμοσία της CIA, δρέποντας τότε τα συχαρητήρια της άρχουσας τάξης, της δεξιάς κυβέρνησης, της άκρας Δεξιάς και των αστικών ΜΜΕ. Πώς να μην ανοίξει χάσμα αβυσσάλδο ανάμεσα στις νεότερες ηλικίες εργαζομένων και ανέργων και την συντηρητική αρτηριοσκληρωτική κι εχθρική στα επαναστατικά ξεσπάσματα της νεολαίας γραφειοκρατίας του Περισσού;

Στις μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις του 2010-2012, πώς μπορούσε να επικοινωνήσει αυτή η σταλινική γραφειοκρατία με τις μοριακές αλλαγές και πώς να επέμβει στα ρήγματα στις συνειδήσεις, όταν περιχαράκωνε τους «δικούς της» σε υγειονομική δραχμή, εντός και πέρα από τους «αιρετικούς», τους ρεφορμιστές ΣΥΡΙΖαίους, τους ομοιοταγιστές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τους αριστεριστές-τροτσκιστές και τους μιαρούς αναρχικούς;

Μήπως και τώρα ακόμα η ίδια γραφειοκρατία δεν καταδικάζει κατηγορηματικά σαν εισαγγελέας το λεγόμενο «κίνημα των πλατειών» που μ' όλες τις αντιφάσεις του εκδηλώνει ακριβώς ρήγματα στις συνειδήσεις εκατομμυρίων καταστραφένων από την καπιταλιστική κρίση και τα Μνημόνια της μικροαστικών λαϊκών στρωμάτων; Πώς περιφρονητικά γυρνάει την πλάτη και ποδοπατά τους προβληματισμούς τους για «άμεση δημοκρατία» κι εναλλακτικές λύσεις στην παρακμή κι έκπτωση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, μ' άλλα λόγια την **αγωνία τους μπροστά στο ζήτημα της πολιτικής εξουσίας**, για να τους αντιπαραθέσει τελεσιγραφικά, αφηρημένα κι από καθέδρας το σύνθημα της «εργατικής λαϊκής εξουσίας», δυσημιζοντάς το έτσι, ιδιαίτερα με την σύνδεσή του με τον γραφειοκρατικό σταλινικό «σοσιαλισμό που γνωρίσαμε» και κατέρρευσε αμετάκλητα;

Υπήρξε τελικά καλύτερος ψηφοσυλλέκτης του ΣΥΡΙΖΑ και κατεδαφιστής της πολιτικής επιρροής και εκλογικής βάσης του ΚΚΕ από την ίδια την ηγεσία του που και τώρα σαν «αυτοκριτική» παρουσιάζει άλλα λόγια να αγαπιόμαστε για να αυτοσυνηρηθεί μια πολιτικά χρεοκοπημένη γραφειοκρατική καμαρίλα στην αταραξία της;

Παρόλους τους επαίνους που δέχτηκε από τον... αστικό Τύπο, η υποτιθέμενη αυτοκριτική της ΚΕ του ΚΚΕ επιμένει ότι η καταστροφική της γραμμή ήταν

σωστή και μόνον η «έγκαιρη» και «σωστή» εφαρμογή της έλειψε. Γράφει: «Το συμπέρασμα είναι ότι η ΚΕ έπρεπε να καθορίσει το πλαίσιο της πρώτης εκλογικής μάχης στο ίδιο πνεύμα που το επεξεργάστηκε αμέσως μετά τις εκλογές της 6 Μάη. Δηλαδή να προτάξει το μέτωπο στην αυταπάτη της «αριστερής κυβέρνησης» με επεξεργασία και κωδικοποίηση κατάλληλων συνθημάτων. Δεν ανέδειξε έγκαιρα τον ΣΥΡΙΖΑ ως νέο πολι-

τικό φορέα της σοσιαλδημοκρατίας» κλπ. κλπ.

Η αίσθηση του γελοίου φαίνεται να έχει χαθεί από μίαν ηγεσία που θεωρεί ότι δεν ήταν αρκετά αντι-ΣΥΡΙΖΑ ενώ είχε σαν άξονα της προεκλογικής καμπάνιας την πολεμική κατά του ΣΥΡΙΖΑ, σε σημείο πλήρους και αποκλειστικού ετεροκαθορισμού από τον αντίπαλο. Η διαχωριστική γραμμή κι η πολεμική είναι απαραίτητη για την διαπαιδαγώγηση των μαζών πάνω στις διαφορετικές στρατηγικές και τακτικές αλλά όχι όταν μετατρέπεται

νιστικό και επαναστατικό δεν είναι να ετεροκαθορίζεται από τον ρεφορμιστή αντίπαλο ούτε να επιζητά να γίνει είτε αριστερό συμπλήρωμα είτε αριστερό αντίπαλο του ΣΥΡΙΖΑ, όπως έκαναν οι διάφορες φιλο-ΣΥΡΙΖΑ κι αντι-ΣΥΡΙΖΑ μερίδες της ταλαντευόμενης ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η ευθύνη του είναι να χαράξει μια ανεξάρτητη εναλλακτική επαναστατική διέξοδο από την κρίση, να παλέψει γι' αυτήν μέσα στις μάζες, προπαγανδίζοντας και ζυμώνοντας με λαϊκή γλώσσα την στρατηγική της εργατικής εξουσίας που θα μαρτυρήσει από μνημόνια, τοκογλόφους και τρούκες και την διεθνιστική προοπτική της ρήξης με την ΕΕ και για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Σχετικά με το τελευταίο, το γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία του λαού δεν θέλει να φύγουμε από την ευρωζώνη και την ΕΕ δεν φανερώνει μόνο αυταπάτες και «διαχειριστική λογική». Γράφει μετά τις 17 Ιουνίου: «Το κάλεσμα για ρήξη με το ευρώ και την επιστροφή στην (υποτιμημένη) δραχμή, εντός του καπιταλιστικού πλαισίου, τόσο στην περίπτωση του ΚΚΕ όσο και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκρούστηκε εντελώς με τη βούληση της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, η οποία είναι εχθρική προς την ΕΕ, λόγω των μέτρων λιτότητας που κατέστρεψαν το βιοτικό της επίπεδο, αλλά παράλληλα αυτά βλέπει την επιστροφή στην υποτιμημένη δραχμή ως το αποκορύφωμα της τρέχουσας καταστροφής. Το πρόγραμμα για την επαναστατική ρήξη με την ΕΕ, βέβαια, της ηγετικής σοσιαλιστικής διέξοδο από τη χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος και για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης δεν είναι μια αφηρημένη προπαγάνδα, αλλά το επειγόν καθήκον που πρέπει να προωθήσει η πρωτοπορία μέσα στις μαχόμενες μάζες.» (Απόφαση του ΕΕΚ άσκησης και ασκή κριτική στον ρεφορμιστικό ΣΥΡΙΖΑ, στο νέρωμα του ήδη νεωρμένου κρασιού του για το ζήτημα της καθάρησης του Μνημονίου και του χρέους, μετά τις εκλογές της 6^{ης} Μάη, την αναζήτηση από την μεριά του ενός ανέφικτου συμβιβασμού με την ιμπεριαλιστική ΕΕ και λύσεων εντός συστήματος κ.ά. Αλλά το καθήκον ενός κομμουνιστή είναι να είναι κομμουνιστής... «στο ίδιο πνεύμα που το

επεξεργάστηκε μετά τις εκλογές της 6 Μάη». Μα, πρώτα-πρώτα, αυτό το πνεύμα κι οι επεξεργασίες της ΚΕ του ΚΚΕ μετά την 6 Μάη, έφεραν και την απώλεια της μισής σχεδόν εκλογικής βάσης του ΚΚΕ κι ένα τραγικό αποτέλεσμα ανάλογο με εκείνο που είχε «πετύχει» το ΚΚΕ της «τρίτης περιόδου» στις αρχές της δεκαετίας του 1930!

Ακόμα παραπέρα: η απίθανη τύφλα μπροστά στο ρήγμα στις συνειδήσεις είναι κήρυξη πνευματικής χρεοκοπίας. Οι λαϊκές και προπαντός οι εργατικές μάζες στα προλεταρικά κέντρα και τις φτωχογειτονιές έχοντας απηυδήσει από τα Μνημόνια, τις τρούκες της ΕΕ και του ΔΝΤ και τους πιστούς υπηρέτες τους με το αζημίωτο, τα δύο κόμματα εξουσίας ΠΑΣΟΚ και ΝΔ που επέβλεψαν κι επικύρωσαν το χατνάκι του λαού και της χώρας τα καταπόντισαν στην μαύρη πίσσα, οδηγώντας στην κατάρρευση το αστικό πολιτικό σύστημα της Μεταπολίτευσης και φέρνοντας στο φως την καθεστωτική κρίση, την κρίση πολιτικής εξουσίας. Στράφηκαν προς τα αριστερά και πυροδοτούσαν κυριολεκτικά από το κάλεσμα για μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Η Αριστερά, γι' αυτές τις μάζες που στην πλειοψηφία τους δεν ήταν μέχρι τώρα αριστερές, αντιπροσωπεύει την ιστορική και κυνηγημένη παράταξη των αγώνων και της Αντίστασης. Μέσα στο αδιέξοδο, συγχυσμένα, είδαν σαν διέξοδο κι ελπίδα ανακούφισης από τα κοινωνικά δεινά μια κυβέρνηση αυτής της Αριστεράς, ενός Ενωμένου Μετώπου των αριστερών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΔΗΜΑΡ. Από την μεριά, βέβαια, της ηγετικής σοσιαλιστικής διέξοδο από τη χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος και για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης δεν είναι μια αφηρημένη προπαγάνδα, αλλά το επειγόν καθήκον που πρέπει να προωθήσει η πρωτοπορία μέσα στις μαχόμενες μάζες.» (Απόφαση του ΕΕΚ άσκησης και ασκή κριτική στον ρεφορμιστικό ΣΥΡΙΖΑ, στο νέρωμα του ήδη νεωρμένου κρασιού του για το ζήτημα της καθάρησης του Μνημονίου και του χρέους, μετά τις εκλογές της 6^{ης} Μάη, την αναζήτηση από την μεριά του ενός ανέφικτου συμβιβασμού με την ιμπεριαλιστική ΕΕ και λύσεων εντός συστήματος κ.ά. Αλλά το καθήκον ενός κομμουνιστή είναι να είναι κομμουνιστής... «στο ίδιο πνεύμα που το

επεξεργάστηκε μετά τις εκλογές της 6 Μάη». Μα, πρώτα-πρώτα, αυτό το πνεύμα κι οι επεξεργασίες της ΚΕ του ΚΚΕ μετά την 6 Μάη, έφεραν και την απώλεια της μισής σχεδόν εκλογικής βάσης του ΚΚΕ κι ένα τραγικό αποτέλεσμα ανάλογο με εκείνο που είχε «πετύχει» το ΚΚΕ της «τρίτης περιόδου» στις αρχές της δεκαετίας του 1930!

Ακόμα παραπέρα: η απίθανη τύφλα μπροστά στο ρήγμα στις συνειδήσεις είναι κήρυξη πνευματικής χρεοκοπίας. Οι λαϊκές και προπαντός οι εργατικές μάζες στα προλεταρικά κέντρα και τις φτωχογειτονιές έχοντας απηυδήσει από τα Μνημόνια, τις τρούκες της ΕΕ και του ΔΝΤ και τους πιστούς υπηρέτες τους με το αζημίωτο, τα δύο κόμματα εξουσίας ΠΑΣΟΚ και ΝΔ που επέβλεψαν κι επικύρωσαν το χατνάκι του λαού και της χώρας τα καταπόντισαν στην μαύρη πίσσα, οδηγώντας στην κατάρρευση το αστικό πολιτικό σύστημα της Μεταπολίτευσης και φέρνοντας στο φως την καθεστωτική κρίση, την κρίση πολιτικής εξουσίας. Στράφηκαν προς τα αριστερά και πυροδοτούσαν κυριολεκτικά από το κάλεσμα για μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Η Αριστερά, γι' αυτές τις μάζες που στην πλειοψηφία τους δεν ήταν μέχρι τώρα αριστερές, αντιπροσωπεύει την ιστορική και κυνηγημένη παράταξη των αγώνων και της Αντίστασης. Μέσα στο αδιέξοδο, συγχυσμένα, είδαν σαν διέξοδο κι ελπίδα ανακούφισης από τα κοινωνικά δεινά μια κυβέρνηση αυτής της Αριστεράς, ενός Ενωμένου Μετώπου των αριστερών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΔΗΜΑΡ. Από την μεριά, βέβαια, της ηγετικής σοσιαλιστικής διέξοδο από τη χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος και για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης δεν είναι μια αφηρημένη προπαγάνδα, αλλά το επειγόν καθήκον που πρέπει να προωθήσει η πρωτοπορία μέσα στις μαχόμενες μάζες.» (Απόφαση του ΕΕΚ άσκησης και ασκή κριτική στον ρεφορμιστικό ΣΥΡΙΖΑ, στο νέρωμα του ήδη νεωρμένου κρασιού του για το ζήτημα της καθάρησης του Μνημονίου και του χρέους, μετά τις εκλογές της 6^{ης} Μάη, την αναζήτηση από την μεριά του ενός ανέφικτου συμβιβασμού με την ιμπεριαλιστική ΕΕ και λύσεων εντός συστήματος κ.ά. Αλλά το καθήκον ενός κομμουνιστή είναι να είναι κομμουνιστής... «στο ίδιο πνεύμα που το

επεξεργάστηκε μετά τις εκλογές της 6 Μάη». Μα, πρώτα-πρώτα, αυτό το πνεύμα κι οι επεξεργασίες της ΚΕ του ΚΚΕ μετά την 6 Μάη, έφεραν και την απώλεια της μισής σχεδόν εκλογικής βάσης του ΚΚΕ κι ένα τραγικό αποτέλεσμα ανάλογο με εκείνο που είχε «πετύχει» το ΚΚΕ της «τρίτης περιόδου» στις αρχές της δεκαετίας του 1930!

Ακόμα παραπέρα: η απίθανη τύφλα μπροστά στο ρήγμα στις συνειδήσεις είναι κήρυξη πνευματικής χρεοκοπίας. Οι λαϊκές και προπαντός οι εργατικές μάζες στα προλεταρικά κέντρα και τις φτωχογειτονιές έχοντας απηυδήσει από τα Μνημόνια, τις τρούκες της ΕΕ και του ΔΝΤ και τους πιστούς υπηρέτες τους με το αζημίωτο, τα δύο κόμματα εξουσίας ΠΑΣΟΚ και ΝΔ που επέβλεψαν κι επικύρωσαν το χατνάκι του λαού και της χώρας τα καταπόντισαν στην μαύρη πίσσα, οδηγώντας στην κατάρρευση το αστικό πολιτικό σύστημα της Μεταπολίτευσης και φέρνοντας στο φως την καθεστωτική κρίση, την κρίση πολιτικής εξουσίας. Στράφηκαν προς τα αριστερά και πυροδοτούσαν κυριολεκτικά από το κάλεσμα για μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Η Αριστερά, γι' αυτές τις μάζες που στην πλειοψηφία τους δεν ήταν μέχρι τώρα αριστερές, αντιπροσωπεύει την ιστορική και κυνηγημένη παράταξη των αγώνων και της Αντίστασης. Μέσα στο αδιέξοδο, συγχυσμένα, είδαν σαν διέξοδο κι ελπίδα ανακούφισης από τα κοινωνικά δεινά μια κυβέρνηση αυτής της Αριστεράς, ενός Ενωμένου Μετώπου των αριστερών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΔΗΜΑΡ. Από την μεριά, βέβαια, της ηγετικής σοσιαλιστικής διέξοδο από τη χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος και για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης δεν είναι μια αφηρημένη προπαγάνδα, αλλά το επειγόν καθήκον που πρέπει να προωθήσει η πρωτοπορία μέσα στις μαχόμενες μάζες.» (Απόφαση του ΕΕΚ άσκησης και ασκή κριτική στον ρεφορμιστικό ΣΥΡΙΖΑ, στο νέρωμα του ήδη νεωρμένου κρασιού του για το ζήτημα της καθάρησης του Μνημονίου και του χρέους, μετά τις εκλογές της 6^{ης} Μάη, την αναζήτηση από την μεριά του ενός ανέφικτου συμβιβασμού με την ιμπεριαλιστική ΕΕ και λύσεων εντός συστήματος κ.ά. Αλλά το καθήκον ενός κομμουνιστή είναι να είναι κομμουνιστής... «στο ίδιο πνεύμα που το

επεξεργάστηκε μετά τις εκλογές της 6 Μάη». Μα, πρώτα-πρώτα, αυτό το πνεύμα κι οι επεξεργασίες της ΚΕ του ΚΚΕ μετά την 6 Μάη, έφεραν και την απώλεια της μισής σχεδόν εκλογικής βάσης του ΚΚΕ κι ένα τραγικό αποτέλεσμα ανάλογο με εκείνο που είχε «πετύχει» το ΚΚΕ της «τρίτης περιόδου» στις αρχές της δεκαετίας του 1930!

Ακόμα παραπέρα: η απίθανη τύφλα μπροστά στο ρήγμα στις συνειδήσεις είναι κήρυξη πνευματικής χρεοκοπίας. Οι λαϊκές και προπαντός οι εργατικές μάζες στα προλεταρικά κέντρα και τις φτωχογειτονιές έχοντας απηυδήσει από τα Μνημόνια, τις τρούκες της ΕΕ και του ΔΝΤ και τους πιστούς υπηρέτες τους με το αζημίωτο, τα δύο κόμματα εξουσίας ΠΑΣΟΚ και ΝΔ που επέβλεψαν κι επικύρωσαν το χατνάκι του λαού και της χώρας τα καταπόντισαν στην μαύρη πίσσα, οδηγώντας στην κατάρρευση το αστικό πολιτικό σύστημα της Μεταπολίτευσης και φέρνοντας στο φως την καθεστωτική κρίση, την κρίση πολιτικής εξουσίας. Στράφηκαν προς τα αριστερά και πυροδοτούσαν κυριολεκτικά από το κάλεσμα για μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Η Αριστερά, γι' αυτές τις μάζες που στην πλειοψηφία τους δεν ήταν μέχρι τώρα αριστερές, αντιπροσωπεύει την ιστορική και κυνηγημένη παράταξη των αγώνων και της Αντίστασης. Μέσα στο αδιέξοδο, συγχυσμένα, είδαν σαν διέξοδο κι ελπίδα ανακούφισης από τα κοινωνικά δεινά μια κυβέρνηση αυτής της Αριστεράς, ενός Ενωμένου Μετώπου των αριστερών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΔΗΜΑΡ. Από την μεριά, βέβαια, της ηγετικής σοσιαλιστικής διέξοδο από τη χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος και για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης δεν είναι μια αφηρημένη προπαγάνδα, αλλά το επειγόν καθήκον που πρέπει να προωθήσει η πρωτοπορία μέσα στις μαχόμενες μάζες.» (Απόφαση του ΕΕΚ άσκησης και ασκή κριτική στον ρεφορμιστικό ΣΥΡΙΖΑ, στο νέρωμα του ήδη νεωρμένου κρασιού του για το ζήτημα της καθάρησης του Μνημονίου και του χρέους, μετά τις εκλογές της 6^{ης} Μάη, την αναζήτηση από την μεριά του ενός ανέφικτου συμβιβασμού με την ιμπεριαλιστική ΕΕ και λύσεων εντός συστήματος κ.ά. Αλλά το καθήκον ενός κομμουνιστή είναι να είναι κομμουνιστής... «στο ίδιο πνεύμα που το

επεξεργάστηκε μετά τις εκλογές της 6 Μάη». Μα, πρώτα-πρώτα, αυτό το πνεύμα κι οι επεξεργασίες της ΚΕ του ΚΚΕ μετά την 6 Μάη, έφεραν και την απώλεια της μισής σχεδόν εκλογικής βάσης του ΚΚΕ κι ένα τραγικό αποτέλεσμα ανάλογο με εκείνο που είχε «πετύχει» το ΚΚΕ της «τρίτης περιόδου» στις αρχές της δεκαετίας του 1930!

Ακόμα παραπέρα: η απίθανη τύφλα μπροστά στο ρήγμα στις συνειδήσεις είναι κήρυξη πνευματικής χρεοκοπίας. Οι λαϊκές και προπαντός οι εργατικές μάζες στα προλεταρικά κέντρα και τις φτωχογειτονιές έχοντας απηυδήσει από τα Μνημόνια, τις τρούκες της ΕΕ και του ΔΝΤ και τους πιστούς υπηρέτες τους με το αζημίωτο, τα δύο κόμματα εξουσίας ΠΑΣΟΚ και ΝΔ που επέβλεψαν κι επικύρωσαν το χατνάκι του λαού και της χώρας τα καταπόντισαν στην μαύρη πίσσα, οδηγώντας στην κατάρρευση το αστικό πολιτικό σύστημα της Μεταπολίτευσης και φέρνοντας στο φως την καθεστωτική κρίση, την κρίση πολιτικής εξουσίας. Στράφηκαν προς τα αριστερά και πυροδοτούσαν κυριολεκτικά από το κάλεσμα για μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Η Αριστερά, γι' αυτές τις μάζες που στην πλειοψηφία τους δεν ήταν μέχρι τώρα αριστερές, αντιπροσωπεύει την ιστορική και κυνηγημένη παράταξη των αγώνων και της Αντίστασης. Μέσα στο αδιέξοδο, συγχυσμένα, είδαν σαν διέξοδο κι ελπίδα ανακούφισης από τα κοινωνικά δεινά μια κυβέρνηση αυτής της Αριστεράς, ενός Ενωμένου Μετώπου των αριστερών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΔΗΜΑΡ. Από την μεριά, βέβαια, της ηγετικής σοσιαλιστικής διέξοδο από τη χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος και για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης δεν είναι μια αφηρημένη προπαγάνδα, αλλά το επειγόν καθήκον που πρέπει να προωθήσει η πρωτοπορία μέσα στις μαχόμενες μάζες.» (Απόφαση του ΕΕΚ άσκησης και ασκή κριτική στον ρεφορμιστικό ΣΥΡΙΖΑ, στο νέρωμα του ήδη νεωρμένου κρασιού του για το ζήτημα της καθάρησης του Μνημονίου και του χρέους, μετά τις εκλογές της 6^{ης} Μάη, την αναζήτηση από την μεριά του ενός ανέφικτου συμβιβασμού με την ιμπεριαλιστική ΕΕ και λύσεων εντός συστήματος κ.ά. Αλλά το καθήκον ενός κομμουνιστή είναι να είναι κομμουνιστής... «στο ίδιο πνεύμα που το

ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ: απειλές για ηουκέτο με ακροδεξιά «αβάντα»

Μετά από σχεδόν 9 μήνες απεργίας, έγινε σαφές και στον πλέον ανυποψίαστο πως για το κράτος και για τ' αφεντικά, που τα συμφέροντά τους όλο αυτό το διάστημα συμπυκνώθηκαν στο πρόσωπο του Μάνεση, έγινε ζήτημα ζωής και θανάτου να πτπνθεί ο αγώνας των Χαλυβουργών στον Ασπρόπυργο. Μια οδομέτωπη σύγκρουση που έχει σπάσει κάθε ρεκόρ διάρκειας, αλλά και κάθε ρεκόρ έκτασης ή έντασης της εκφραζόμενης αλληλεγγύης. Η ήττα της εργοδοσίας σε ένα τέτοιο αγώνα, θα είναι μια ήττα για όλη την αστική τάξη, ένα κακό προηγούμενο γι' αυτούς και μια σημαντική παρακαταθήκη για εμάς. Όλες οι «ανίερες» δυνάμεις, λοιπόν, συνασπίστηκαν για το τσάκισμα του.

Σε προηγούμενα τεύχη της Ν.Π. καταγράψαμε όλα τα απεργοσπαστικά μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για να καμφθεί το ηθικό των απεργών. Οι δικαστικές αποφάσεις, η λήσση των ΜΜΕ, οι ομάδες τραμπούκων που έστηναν προβοκάτσιες στην πύλη, η εισβολή των απεργοσπαστών με την αρωγή της αστυνομίας και άλλα πολλά. Για

να ολοκληρωθεί η εικόνα, η εργοδοσία αποφάσισε να περάσει σε ένα άλλο επίπεδο: με τις ανοιχτές απειλές για κλείσιμο των εργοστασίων, αλλά και με την εμπλοκή του ακροδεξιού Γεωργιάδη στο πλεύρο των απεργοσπαστών.

Η επίσκεψη του φασίστα Άδωνι Γεωργιάδη, που εσχάτως αναβατίστηκε σε «κεντροδεξιό» με τη μεταγραφή του στη ΝΔ, ξεπερνά πλέον τον όποιο συμβολισμό ή προφορική παρέμβαση και περνά στην ανοιχτή, φυσική στήριξη του απεργοσπαστικού μηχανισμού του Μάνεση. Η κυβέρνηση, που διά στόματος των στελεχών του υπουργείου Εργασίας στις τριμερείς συναντήσεις «κόπτεται» για την «εργασιακή ειρήνη» στη χώρα φορώντας «ουδέτερο» προσωπείο, την ίδια στιγμή «στέφνει» τον παραιτούμενο βουλευτή της για επιτόπια παρέμβαση στο χώρο του εργοστασίου. Όπως κατήγγειλαν με ανακοίνωσή τους οι Χαλυβουργοί δεν υπάρχουν ανταπάτες για τον ρόλο της κυβέρνησης σε σχέση με την απεργία, αλλά και για τον βουλευτή της ΝΔ Γεωργιάδη που βρέθηκε «σε χώρο δίπλα από το εργοστάσιο» το πρωί της Παρασκευής 13/7

(είναι ο χώρος που καθημερινά συγκεντρώνονται οι απεργοσπαστές και τα τσιρόκια των αφεντικών αναμένοντας ευκαιρία να «εμφανιστούν»), για να εκφράσει έτσι απροκάλυπτα την «αλληλεγγύη» του.

Ο Γεωργιάδης εμφανίστηκε «συμπωματικά» την «κατάλληλη στιγμή» όταν όλα τα ΜΜΕ ασχολιόντουσαν με τις διοικητικές πιέσεις στον Τύπο πληροφορίες πως «ο Μάνεσης σκοπεύει να κλείσει το εργοστάσιο», για να εντείνει ακόμη περισσότερο τις πιέσεις ενάντια στην απεργία. Ήδη, επί δύο ημέρες, τα περισσότερα ΜΜΕ έδιναν τόση προσοχή στην «είδηση» όση δεν είχαν δείξει επί 9 μήνες για την απεργία, δείχνοντας φυσικά με το δάχτυλο ως ενόχους για το «ηουκέτο» τους Χαλυβουργούς.

Η αλήθεια είναι φυσικά πως τα εκατοντάδες εργοστάσια που κλείνουν, έχουν ως αιτία τους την ύφεση και την κατάρρευση της καπιταλιστικής αγοράς, ή όχι τις διεκδικήσεις των εργατών. Όσα από αυτά παραμένουν ανοικτά, το κάνουν εις βάρος των όρων εργασίας και ζωής των εργατών τους, επιβάλλοντας συνθήκες γαλέρας, την ίδια στιγμή που τα αφεντικά ζούνε

στον προσωπικό τους βίο κατά βάση όπως πριν, αρνούμενοι να επωμιστούν την όποια ζημιά από την κρίση. Δεν είναι οι Χαλυβουργοί υπαίτιοι λοιπόν για την παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού, ούτε για την ασυδοσία του Μάνεση, που είναι άλλωστε τόση που προτιμά να παίζει με την ραδιενέργεια και την ζωή των εργατών του, όπως στο Βόλο, από το να πάρει στοιχειώδη μέτρα προστασίας, βάζοντας μια ολόκληρη περιοχή σε θανατηφόρο κίνδυνο. Για τέτοιο «υπόδειγμα ανθρόπου», που πίσω του αποφάσισαν να στοιχηθούν όλοι οι μεγαλοκαρχαρίες κι όλες οι μεγαλοφυληλάδες.

Φυσικά, κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει αν όντως ο Μάνεσης προτίθεται να κλείσει το εργοστάσιο ή αν απλά το χρησιμοποιεί σαν απειλή και μέσο πίεσης, διοικητώντας βέβαια πως ακόμα και στην περίπτωση του ηουκέτου θα «εξασφαλίσει» αλλού δουλειά για τους εργάτες, εκτός από τους ήδη απολυμένους (που είναι και το βασικό διακύβευμα της απεργίας). Στην συνάντηση του σωματείου με το υπουργείο, στις 16/7, σύμφωνα με δηλώσεις μελών του ΔΣ, εκφράστηκε η πεποίθηση πως μπορεί να βρεθεί

λύση. Σε αντίθεση με όλα τα παραλαβάρια των ΜΜΕ που δεν βλέπουν κανένα αντικειμενικό λόγο πίσω από την απεργία, που χρεώνουν 9 μήνες αγώνα στους «σχεδιασμούς του ΠΑΜΕ» και στο γεγονός ότι «μια χούφτα ενεργούμενων του ΚΚΕ» καθόδηγεί οση που προτιμά να παίζει με την ραδιενέργεια και την μόχη των εργατών του, όπως στο Βόλο, από το να πάρει στοιχειώδη μέτρα προστασίας, βάζοντας μια ολόκληρη περιοχή σε θανατηφόρο κίνδυνο. Για τέτοιο «υπόδειγμα ανθρόπου», που πίσω του αποφάσισαν να στοιχηθούν όλοι οι μεγαλοκαρχαρίες κι όλες οι μεγαλοφυληλάδες.

Αυτός είναι ο μοναδικός εννοχος κι υπαίτιος για την σημερινή κατάσταση, κι αυτός που θα βαρύνεται για το όποιο αδιέξοδο και ηουκέτο, που –κάτω από δική του απόφαση- θα στείλει κι άλλους εργάτες στην ανεργία κι εξαθλίωση.

Ενάντια σε αυτό το ενδεχόμενο, κι ενάντια στους εκβιασμούς του Μάνεση, οι Χαλυβουργοί δεν σκύβουν το κεφάλι και δεν περιμένουν τι θα αποφασίσει ο «αφέντης» Μάνεσης. Γι' αυτό προχώρησαν σε έκτακτη

πορεία διαμαρτυρίας, από την Ομόνοια ως το υπουργείο Εργασίας, το απόγευμα της Τρίτης 17/7. Μέσα σε λίγες ώρες από την ανακοίνωσή της, τουλάχιστον 2500-3000 αλληλεγγυοί, μαζί με το πανό των Χαλυβουργών, έδωσαν το παρόν σε αυτό το κάλεσμα, βροντοφωνάζοντας υπέρ της νίκης της απεργίας.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (18/7) ακόμα δεν έχει υπάρξει καμιά ανακοίνωση από πλευράς εργοδοσίας, ενώ σε διάφορα ΜΜΕ έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία παρουσίας ενός Μάνεση «άτεγκτου», που καθυστέρει να πάρει την απόφαση για το ηουκέτο, μόνο και μόνο λόγω πείσεων της «φίλια προσκεκλημένης» προς τους Χαλυβουργούς κυβέρνησης. Μάταιος ο κόπος τους. Όλοι γνωρίζουν καλά ποιος ο ρόλος της κυβέρνησης αλλά και ποιοι οι σκοποί του Μάνεση. Αν αποφασίσει να στείλει μονομιάς στην ανεργία εκατοντάδες εργάτες, τότε θα βαρύνεται για πάντα με την κατηγορία της σκοπούμενης εξαθλίωσης εκατοντάδων εργατικών οικογενειών, και να είναι σίγουρος πως θα έρθει η στιγμή που θα λογοδοτήσει γι' αυτό.

Κ. Αποστολόπουλος

Δεν προκαλεί εντύπωση το γεγονός ότι ένας βιομηχανος προκειμένου να βγάλει το υψηλότερο δυνατό κέρδος και να εξασφαλίσει πλούσιοιάρωχη ζωή ακόμη και στα τρισεγγονά του μπορεί να χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε θεμιτό ή αθέμιτο μέσο. Είναι γνωστό πλέον, έτσι πάει πολλές δεκαετίες τώρα και κανείς, ούτε καν οι ίδιοι, δεν το αρνείται πλέον. Όταν όλα γίνονται εμπόριο, όλη η παραγωγή μεταφράζεται σε κέρδος και το χρήμα καθίσταται το υψηλότερο ιδανικό, τότε όλα υποθετούνται στη σφαίρα του παραλογισμού και της αποκλίωσης.

κάματο ακόμη και με κίνδυνο της ζωής τους. Πόσο θυμούνται άραγε το ότι οι ίδιοι δίνουν δουλειά στις εταιρίες πουλώντας τις φυσικές και πνευματικές τους δυνάμεις και ότι χωρίς αυτούς δεν θα γυρνούσε ούτε γρανάζι σ' αυτές; Πιο συγκεκριμένα και όσον αφορά τις χαλυβουργίες, δεν αμφιβάλλει κανείς ότι στην Ελλάδα αλλά και παγκόσμια είναι ένας κλάδος που δίνει ετησίως ένα από τα υψηλότερα ποσοστά σε εργατικά ατυχήματα λόγω ελληνικών μέτρων ασφαλείας ή ακραίας επιτάχυνσης της παραγωγικής διαδικασίας.

Από εκεί όμως έως το να μεταφέρεις ζητημένα ασφάλεια και υγείας σε όλη την κοινωνία τοπικά, όπου δραστηριοποιούνται, αλλά και σε ευρύτερα γεωγραφικά πλαίσια μέσω μεταφορών, μεγέθυνσης και όξυνσης των προβλημάτων, υπάρχει μια μεγάλη απόσταση.

Δεν θα προσπαθήσω να κάνω ανάλυση των οικολογικών καταστροφών που δημιουργούνται οι ίδιοι οι εργαζόμενοι πιστεύουν ότι πράγματι κάνουν κάτι καλό για την ζωή τους αφού σοβαρά και υπεύθυνα εργάζονται για την εταιρία που τους δίνει μερο-

Η ραδιενέργεια και οι ραδιουργίες των βιομηχάνων

πραγματεύονται άλλοι πολύ καλύτερα από μένα, είναι γνωστά και συμβαίνουν καθημερινά. Όταν όλα θυσιάζονται στον βωμό αλλά και παγκόσμια είναι ένας κλάδος που δίνει ετησίως ένα από τα υψηλότερα ποσοστά σε εργατικά ατυχήματα λόγω ελληνικών μέτρων ασφαλείας ή ακραίας επιτάχυνσης της παραγωγικής διαδικασίας.

Εδώ θα γράψω δυο σειρές για το πως οι βιομηχανίες, έτσι όπως λειτουργούν στον καπιταλισμό, αλληλεπιδρούν με την κατακλιτική του περιβάλλοντος βάζοντας σε κίνδυνο την ζωή των εργαζομένων αλλά συγχρόνως συμβάλλουν στον μαρσασμό της κάθε τοπικής κοινωνίας, όσο κι αν στα μάτια του απλού ανθρώπου φαίνεται το αντίθετο. Θα προσπαθήσω να θυμίσω, με δυο λόγια, σε όλους μας πως υπάρχει και άλλος δρόμος πέρα από την αυτοκαταστροφή μας. Ο δρόμος της καταστροφής του καπιταλισμού και της δημιουργίας ενός νέου κόσμου χωρίς ρήγματα της φύσης. Θα προσπαθήσω να ενημε-

ρώσω, όσο μπορώ, για το τι υλικά διακινούνται σε έναν κόσμο που δεν σέβεται τον εαυτό του.

Αφορμή στέκεται το γεγονός ότι εντοπίστηκαν ραδιενεργά στοιχεία σε απόβλητα της χαλυβουργίας του «αξίτιμου κυρίου» Μάνεση.

Σύμφωνα με δημοσιεύματα του ιταλικού πρακτορείου ειδήσεων ANSA στις 27 Ιουνίου, αλλά και των εφημερίδων «Ουνιόνε Σάρντενα» και «Λα Νουόβα Σαρντένια», στο ηλίο «Eilsum» ξεκίνησε από τη Χαλυβουργία Ελλάδα με προορισμό την εταιρεία «Portovesme Ltd» (Όμιλος Glencore), στην επαρχία Καρμπόνια – Ιγκλέσιας της Σαρδνίας. Με την εν λόγω εταιρεία ο ελληνικός Όμιλος έχει συμβόλαιο για τη διαχείριση αποβλήτων, καθώς τα επικίνδυνα απόβλητα οδηγούνται σε εγκαταστάσεις του εξωτερικού για επεξεργασία...

Κάθε φορτίο αποβλήτων που οδηγείται σε αυτού του είδους τις εταιρείες προς ειδικά επεξε-

ργασία, ελέγχεται από ειδικά μηχανήματα μέτρησης ραδιενέργειας. Όπως αναφέρουν τα ιταλικά δημοσιεύματα, κατά τη διάρκεια της εκφόρτωσης και του ελέγχου χτύπησε τρεις φορές ο συναγερμός ραδιενέργειας.

Οι υπεύθυνοι της ιταλικής εταιρείας κήρεσαν ειδικούς από το Ινστιτούτο Φυσικής του Πανεπιστημίου του Κάθιαρι, οι οποίοι επιβεβαίωσαν την ύπαρξη του ραδιενεργού στοιχείου Καίσιου – 137. Το πρακτορείο ANSA στα δηλωσιεύματά του αναφέρει ότι το ηλίο «Eilsum» φέρεται να είχε περάσει από ελέγχους στην Ελλάδα, όμως, κατά τον έλεγχο της ιταλικής εταιρείας χτύπησε ο συναγερμός της ραδιενέργειας. Αναφέρεται, μάλιστα, ότι τα επίπεδα του Καίσιου – 137 ήταν δύο με τρεις φορές πάνω από το όριο.

Οι υπεύθυνοι της ιταλικής εταιρείας έθεσαν αμέσως σε каранτίνα το ηλίο και ανέστειλαν το συμβόλαιο συνεργασίας που είχαν υπογράψει με τη Χαλυ-

βουργία. Το ηλίο «Eilsum» με το υπόλοιπο φορτίο, το οποίο μετά τον συναγερμό ραδιενέργειας που χτύπησε δεν εξετάστηκε, επέστρεψε στην Ελλάδα μετά από εντολή που έδωσε ο νομάρχης του Κάθιαρι, ενώ τα πέντε σακιά τα οποία ξεφορτώθηκαν, στα οποία εντοπίστηκε Καίσιου – 137, παραμένουν στις εγκαταστάσεις της εταιρείας για περαιτέρω έρευνα. Το ηλίο επέστρεψε στον Βόλο την Πέμπτη 5 Ιουλίου με σειρά κρίσιμων ερωτημάτων να ζητάει απάντηση από τη Χαλυβουργία Βόλου. Ποιο και πόσο ήταν το περιεχόμενο του φορτίου, από ποια διαδικασία προέκυψαν τα επικίνδυνα απόβλητα, πού βρίσκονται τώρα, τι θα γίνει με τη διαχείρισή τους.

Από την Ελληνική Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας (Ε.Ε.Α.Ε.) μάθαίνουμε ότι μια ραδιενεργός πηγή μπορεί να βρεθεί εκτός στήματος ελέγχου για διάφορους λόγους (π.χ. ανθρώπινα λάθη, φυσικές καταστροφές, χρεωκο-

πία εταιρειών, κλοπή, άγνοια), με αποτέλεσμα να καθίσταται «ορφανή». Επίσης, ραδιενεργές πηγές - συσκευές και ραδιορραπαμένα αντικείμενα μπορεί να βρεθούν σε παλαιό σιδερομετάλλευμα (scrap metal) που χρησιμοποιείται από μεταλλουργικές εταιρείες ως πρώτη ύλη. Σε αυτές τις περιπτώσεις η ραδιενεργός πηγή μπορεί να καταστεί επικίνδυνη. Η επικινδυνότητα εξαρτάται κυρίως από την ποσότητα και τη μορφή του ραδιενεργού υλικού και τη συσκευή – δοχείο (υλικό, πάχος, κατάσταση, τρόπος λειτουργίας) που περιέχει την πηγή. Η αναγνώριση μιας ραδιενεργής πηγής ή συσκευής, η οποία είναι εγκαταλελειμμένη, «αφύλακτη» ή βρίσκεται σε μη εγκεκριμένου χώρους έχει καθοριστική σημασία για τα μέτρα θάινουμε ότι μια ραδιενεργός πηγή μπορεί να βρεθεί εκτός στήματος ελέγχου για διάφορους λόγους (π.χ. ανθρώπινα λάθη, φυσικές καταστροφές, χρεωκο-

Καισιού 137 που κυρίως είναι σκραπ.

Όσον αφορά τις ορφανές ραδιενεργές πηγές σε φορτία παλαιών σιδερομεταλλευμάτων (scrap metal) διαβάζουμε πως «η κατάληξη μιας «ορφανής» ραδιενεργού πηγής σε φορτίο παλαιού σιδερομεταλλεύματος μπορεί να ενέχει κινδύνους, το μέγεθος των οποίων εξαρτάται από την ποσότητα και το είδος του ραδιενεργού υλικού που περιέχει. Η πρόκληση ραδιορρύπανσης μπορεί να επηρεάσει τη λειτουργία μιας χαλυβουργίας ή και να προκαλέσει έκθεση εργαζομένων ή πολιτών σε ραδιενέργεια. Μια θωρακισμένη ραδιενεργός πηγή μπορεί να αποπελάσει αφορμή σοβαρού ραδιολογικού ατυχήματος, σε περίπτωση που με οποιοδήποτε τρόπο αφαιρεθεί η θωρακισή της. Με σκοπό την ανίχνευση τυχόν ραδιενεργών πηγών σε φορτία παλαιού μετάλλου, όλες οι χαλυβουργίες της χώρας υποχρεούνται

να εγκαταστήσουν κατάλληλες μετρητικές διατάξεις στις εισόδους τους. Επιπλέον, ακολουθώντας τις οδηγίες της ΕΕΑΕ, όλα τα τελωνεία της χώρας δεν επιτρέπουν την εισαγωγή παιδιών μετάλλων από τρίτες χώρες, εφόσον δε συνοδεύονται από επίσημο πιστοποιητικό της αρμόδιας κρατικής αρχής της χώρας προέλευσης που βεβαιώνει ότι είναι ελεύθερα ραδιενεργεια. Τα σταθερά συστήματα ανίχνευσης ραδιενέργειας που έχουν εγκατασταθεί σε όλες τις χαλυβουργίες και τα τελωνεία της χώρας λειτουργούν αυτόματα. Ο συναγερμός τους ενεργοποιείται κάθε φορά που καταγράφονται επίπεδα ραδιενέργειας υψηλότερα από το φυσικό υπόβαθρο της περιοχής. Η ευαισθησία των συστημάτων αυτών είναι ιδιαίτερα υψηλή, ώστε να ενεργοποιούνται από χαμηλά επίπεδα αύξησης του φυσικού υποβάθρου και κατά συνέπεια να διασφαλίζεται η ραδιολογική καθαρότητα των εισερχόμενων φορτίων».

Όσον αφορά το συγκεκριμένο περιστατικό η χαλυβουργία Βόλου εξέδωσε ανακοίνωση σύμφωνα με την οποία γράφει μεταξύ άλλων: «Συνεχία στη σελίδα 10»

Η Χαλυβουργία Ελλάδα έχει συνάψει σύμβαση για τη διαχείριση συγκεκριμένων αποβλήτων της με εταιρία που έχει τις εγκαταστάσεις της στη Σαρδνία και η οποία ανακηλώνει τα εν λόγω απόβλητα έναντι αμοιβής. Η διαδικασία εξαγωγής των αποβλήτων αυτών είναι σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή και την Ελληνική νομοθεσία, ενώ για τη διαξαγωγή της απαιτούνται συγκεκριμένοι έλεγχοι και διαδικασίες, πάντοτε σε συνεργασία με το ΥΠΕΚΑ και τις αντίστοιχες Αρχές της χώρας προορισμού τους (εν προκειμένου της Ιταλίας.) Ένας από τους βασικούς λόγους ύπαρξης αυτής της συγκεκριμένης διαδικασίας εξαγωγής αυτών των υλικών είναι ότι σε περίπτωση που υπάρξει κάποια διαφορά στην ποιότητα του υλικού σε σχέση με τα συμφωνηθέντα, -όπως συνέβη εν προκειμένω σε ελάχιστη από την ποσότητα αποστολής- τότε οι Αρχές πρέπει να σιγουρευτούν ότι ο αποστολέας θα αναλάβει να πάρει πίσω το υλικό και θα φροντίσει εκείνος για την περαιτέρω διαχείρισή του....

Η ραδιενέργεια και οι ραδιουργίες των βιομηχάνων

Συνέχεια από τη σελίδα 9

Η Ελληνική επιτροπή Ατομικής Ενέργειας, κατόπιν έρευνών που διεξήγαγε στο φορτίο, το πλοίο που το μετέφερε και το προσωπικό ανακάλυψε συμπερασματικά πως "τα ίκνη Καισίου που ανιχνεύθηκαν "στο ύποπτο φορτίο αποβλήτων της Χαλυβουργίας Θεσσαλίας,"παρμένονου εγκλωβισμένα στο φορτίο και καμία άλλη ρύπανση δεν εντοπίστηκε στο πλοίο, το λιμάνι και τη βιομηχανία, ούτε προκύπτει ραδιοηλογικός κίνδυνος για τους εργαζόμενους και το κοινό". Απομένει να διαπιστώσουμε αν τα αποτελέσματα θα δοθούν και επίσημα στην δημοσιότητα ώστε να αποφασίσουν οι ίδιοι οι εργάτες για το αν η Ε.Ε.Α.Ε. έπραξε καλώς το επιστημονικό της έργο ή αν ορμώμενη από άληθους λόγους και συμφέροντα δεν έπραξε τα δέοντα. Ελπίζουμε να συμβάλει το πρώτο διαφορετικά θα εναγένομαστε.

Έτσι κι αλλιώς, βάσει της ανακάλυψης της εταιρίας γείρονται ανταπαντήσεις και ερωτήματα που συνοψίζονται κυρίως στα εξής.

Η ανακάλυψη της Χαλυβουργίας Ελλιάδος και η προσπάθειά της να καθουαχάσει τους πολίτες δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής, τουλάχιστον μέχρι να δοθούν επίσημες πληροφορίες από τις αρμόδιες αρχές (Ελληνική Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας, Επιθεωρητές Περιβάλλοντος). Και αυτό, για τους εξής λόγους:

- **Πρώτον**, η εταιρία με την οποία η Χαλυβουργία ισχυρίζεται ότι έχει συνάψει σύμβαση για τη διαχείριση συγκεκριμένων αποβλήτων ανέστειλε τουλάχιστον προσωρινά, μετά το συμβάν, τη συνεργασία τους.
- **Δεύτερον**, εφόσον είχαν γίνει οι σχετικοί έλεγχοι πριν την αναχώρηση του ραδιενεργού φορτίου για τη Σαρθνία και εάν – όπως ισχυρίζεται η εταιρία – τηρεί όλα τα απαιτούμενα μέτρα ασφαλείας, πώς εξηγείται ότι μόνο στις εγκαταστάσεις της Portovesme Ltd, όπου υπάρχει ραδιομετρική εγκατάσταση, σήμανε συναγερμός;
- **Τρίτον**, η εταιρία προσπαθώντας να καθουαχάσει το κοινό αναφέρει απλά ότι «*σαν το φορτίο έφτασε στον παραλήπτη ενημερωθήκαμε ότι υπάρχει διαφορά σε σχέση με τη μετριά μας συμφωνία όσον αφορά τις τιμές του χημικού στοιχείου Cs 137*». Ωστόσο, σύμφωνα με τα παλιλά ΜΜΕ, στους άκουους που ελέγχθηκαν καταγράφηκε παρουσία καισίου-137 σε συγκέντρωση 3,7 Becquerel/g, τη στιγμή που είναι γενικώς παραδεκτό στη διεθνή επιστημονική κοινότητα ότι τα κατώτατα επιτρεπτά όρια ραδιενέργειας στο χάλυβα πρέπει να κυμαίνονται από 0,1-0,5 Βα/γ ανά-λογα με το ραδιενεργό ισότοπο. Ενδεικτικά, και για να δώσουμε μια εικόνα, αναφέρουμε ότι σύμφωνα με δημοσιεύματα του διεθνούς τύ-

Νομίζουμε ότι επείγει μία επίσημη απάντηση από τις αρμόδιες αρχές. Με τη ραδιενέργεια οίγουρα δεν μπορεί να παίζει κανείς. Και η εν λόγω εταιρία – πέραν της γενικής τάσης που θα είχε κάθε εταιρία να αμβλύνει τις εντυπώσεις και τη δημοσιότητα επί ενός τέτοιου ζητήματος – στερείται αξιοπιστίας για έναν λόγο παραπάνω, μιας που οι πολίτες γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο όμιλος "Χαλυβουργία Ελλιάδος" έχει και στο παρελθόν παραβιάσει τους κανόνες ασφαλείας της εργατικής νομοθεσίας.

Στο αδεήθω εργοστάσιο του Βό-λο της ίδιας εταιρίας, αυτό του Ασπρόπυργου, οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε απεργία διαρκείας κάτω από άπιστευτες πιέσεις, για λόγους γεληματικού Κινδύνου της Ελευσίας προκύπτει ότι τα δηλωμένα ατυχήματα στον εργοστάσιο της ίδιας εταιρίας στον Ασπρόπυργο ήταν 8 το 2009, 7 το 2010 και 11 το 2011 (τη χρονιά μετά το θανατηφόρο ατύχημα του Οκτωβρίου 2010). Συνολικά τα 33 χρόνια λειτουργίας της επεκρί-ρησης έχασαν τη ζωή τους 7 άνθρω-ποι σε εργατικά ατυχήματα.

Επομένως, θεωρούμε ότι η από-ντηση της εταιρίας δεν μας καθύ-πτει.

Και ακόμη περισσότερο δεν μας καθύπτει όταν οι χαλυβουργίες έχουνε δώσει το χείριστα δείγματα

γραφής όσον αφορά ατυχήματα, μέ-τρα ασφαλείας και προστασία περι-βάλλοντος ασχέτως των όσων λένε. Να θυμίσουμε το περιστατικό του 2002 όταν εντοπίστηκε ραδι-ενέργεια σε οκρα γεωτρήσανου στα ναυπηγεία Ελευσίας του άληθου "αγωνιστή και αυτοδημιούργητου" Ν.Ταβουλάρη που επειδή γνώριζε τι θα πει εργατιά κόντευσε να στείθει πεντακόσιους μεταλλεργάτες άκβα-φτους όταν επί ένα μήνα οι εργάτες δούλευαν ανύποπτοι σε ένα γεω-τρήσανο της εταιρίας Atwood easle και το οποίο εκείνη την περίοδο επι-σκευάζονταν στο ναυπηγείο.

Και τότε όπως και τώρα, το γεγο-νός προσπάθησαν να συγκαλύψουνε τα αφεντικά σε άψηγη συνεργασία με τους διευθυντάδες των εργοστα-σίων συνεχίζοντας να βάζουμε σε κίνδυνο την ζωή εργαζομένων, την υγεία των οικογενειών τους και ολό-κληρης της κοινωνίας.

Πόσο ακόμη θα ανεχώμαστε εται-ρίες βρυκόδικας να ρουφάνε το αί-μα των εργατών και των παιδιών τους; Πόσο ακόμη θα σφίγγουμε τα δόντια διαβάζοντας κατάπτυστες ανακινώσεις περί "*Η Χαλυβουργία Ελλιάδος εφαρμόζει προηγμένα συ-στήματα έλεγχου και χρησιμοποεί τις πλέον αποτελεσματικές τεχνολο-γίες (βέλτιστες Διαθέσιμες Τεχνικές) ώστε να ελαχιστοποιείται η επιβα-ρυνση του περιβάλλοντος και να διασφαλίζεται η μέγιστη προστασία του προσωπικού των εργοστασίων και του ευρύτερου κοινωνικού συνό-λου και πολλά άλλα....*

και θα λέμε είναι όλα ψέματα!! Κανε-νός δεν νοιάζεται για μένα, για σένα, για μας!! Κανείς τους δεν νοιάζεται για τα σπίατα μας, για την υγεία μας, για το μέλλον των αγαπημένων μας.

Πρέπει εμείς να πάρουμε την ζωή μας στα χέρια μας, να δώσουμε σε όλους αυτούς ένα γερό μάθημα. Να δημιουργήσουμε τις συνθήκες εκείνες που θα δώσουν πνοή στη φύση, χρόνο να αναγεννηθεί, να ανασάνει χωρίς το καρκίνωμα του καπιταλισμού. Εδώ θυμάμαι τα λόγια του Μπέρτολτ Μπρεχτ:

«Εύκοθα μπορείς να φέρεις βόθ-λα έναν λαό. Φτάνει νόμαχα να του πεις ότι μηδενεύει η χώρα και να καταγγείλεις όποιον διαφωνεί πως δεν είναι πατριώτης και πως εκθέτει τη χώρα σε κίνδυνο. Αυτό το δόγμα εφαρμόζονε πιστά οι "ομιήουσες γραβάτες" οδηγώντας τις κοινωνίες και τους λαούς στην εξεθλίωση και στην αποκτίνωση. Ως πότε θα τους ακούμε; Ως πότε θα τους υποφέρου-με; Ως πότε θα τους ανεχώμαστε; ΩΣ ΠΟΤΕ; Και εμείς; Τι περιμένουμε; Ότι οι κουφοί παρακαρηόσεις θα μας κά-νουν κι οι αχόρταγοι κάτι θα να μας δώσουν! Οι ήλιοι θα μας ταίσουνε αντί να μας καταβροχθίσουν! Από φι-λία θα μας προσκαλέσει η τήγνην της βγάθουμε τα δόντια! Τέτοια περι-ριμένουμε;»

Σπινάκος
Εργάτης στο Βόλο και μέλος του ΕΕΚ

Οι εξελίξεις στην κόλαση των ΜΜΕ

της *Ματίνας Παπαχριστούδη*

"Δεν θέλουμε εργασιακή ειρήνη..." , δήλωσαν με κάθε σο-βρότητα οι ιδιοκτήτες των τηλεοπτικών σταθμών στα σωματεία των τεχνικών. Δήλωση απόλυτα ελκρινής των προθέσεων και των πράξεων τους.

Γιατί για δεύτερη φορά τον τελευταίο ενάμηση χρόνο που ξεκίνησε με

ορμή η πλήρης διάλυση των εργασιακών σχέσεων στον κλάδο των ΜΜΕ, οι μειώσεις μισθών, οι απολύσεις, οι ατομικές συμβάσεις στη νέα φάση τους αρχίζουν από τον κλάδο των τεχνικών.

Στην τηλεόραση

Οι "συνεργάσιμοι" δημοσιογράφοι και διοικητικοί υπάλληλοι, ανοιχτοί σε ατελέφορες -για τους ίδιους και τα συμφέροντά τους- διαπραγματεύσεις, θα ακολουθή-σουν σε ύστερο στάδιο. Εξάλλου τα σωματεία σε αυτούς τους κλάδους βοηθούν τις χορίς αποτελεσμα συζητήσεις αφού οι εκδότες περικόπτον και οι δημοσιογράφοι απο-δέχονται. Συζητούντας.

Η κατάσταση στα Μέσα Ενημέρωσης πάντως δεν φαίνεται να θυμίζει διόλου βαρέλι έτοιμο να εκραγεί. Τουναντίον. Οι ιδιοκτήτες των Μέσων, τα παλαιά και νέα διαπλεκόμενα έχουν ήδη... τελειώσει με τους εργαζό-μενούς τους, για αυτό μόνο οι τεχνικοί αποτελούν το τω-ρινό πρόβλημά τους. Επειδή είναι οι μόνοι που συνεχί-ζουν να αντιστέκονται.

Η πρώτη φάση της κατάργησης των συλλογικών συμ-βάσεων έχει ολοκληρωθεί.

Στην πλειονότητα των μεγάλων εφημερίδων και του συνόλου των ραδιοφωνικών-τηλεοπτικών σταθμών, όπως επίσης και στα περιοδικά ισχύουν πλέον στην πλειονότη-τά τους ατομικές συμβάσεις. Επιβλήθηκαν σε ένα χρόνο χωρίς να ανοίξει συνδικαλιστικό ρουθούνι, αντιθέτως απομακρύνθηκαν βίαια οι αγωνιστικές φωνές σε Τύπο και τηλεόραση.

Οι ατομικές συμβάσεις ισχύουν στα Μέσα που συνεχί-ζουν να πληρώνουν. Γιατί σε πλειάδα εφημερίδων, πε-ριοδικών και σταθμών η στάση πληρωμών είναι καθε-στώς. Από την κατάρρευση του Alter και της "Ελευθερο-τυπίας", βρίσκονται σε μετέωρο καθεστώς ανεργίας, όντας όμηρο μντιακών εταιρειών σε πτωχευτικό στάδιο, περισσότεροι από 1.500 εργαζόμενοι όλων των κλάδων.

Εδώ και πολλούς μήνες δεν πληρώνουν ή συνεχίζουν να λειτουργούν με "έναντι" ποσών της μισθοδοσίας οι εφημερίδες *Αυριανή, Αδέσμευτος Τύπος,*

Αίτα, Παρασκευή και 13, Ιστορία, Espresso, Φιλαθες, Βρα-δύνη, κ.λ.π.

Δυσκολίες καταβολής μισθοδοσίας υπάρχουν στις εφημερίδες της αριστεράς, στον Ριζοσπάστη και την Αυ-γή. Δεν ισχύει η συλλογική σύμβαση εργασίας σε όλες τις εφημερίδες που εκδίδονται και σε όλους τους σταθμούς, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς.

Η νέα, δεύτερη φάση των διαπλεκόμενων μντιαρχών που δίνουν μάχη με νύχια και με δόντια για να διατηρη-θούν στην ηγεσία της διαπλοκής με το πολνεθνικό πλέον κεφάλαιο προσφέροντας γη και ύδωρ στην τρέκα και τις τράπεζες, περιλαμβάνει την πλήρη σχεδόν εξεθλίωση των εργαζομένων τους. Εργασιακά και επαγγελματικά.

Τον τόνο δίνει μάλλον η περιφέρεια όπου οι τοπικοί διαπλεκόμενοι απαιτούν για τους νεοεισερχόμενους στην δημοσιογραφική εργασία 3χρονη απλήρωτη εργασία και κλιμακώτες μειώσεις μισθών για όσους ήδη εργάζονται ως και 30%. Κεντρικά από τις κινήσεις του ΑΝΤ1, Mega και Alpha διαφαίνεται το συνολικό σχέδιο.

Οι μισθοί στα ΜΜΕ θα πέσουν κατά 50% στο ύψος των συλλογικών συμβάσεων του 2009, θα ακολουθήσει νέος γύρος απολύσεων και δεν αποκλείεται σταδιακά να κλείσουν ημερήσιες εκδόσεις εφημερίδων. Στους τηλεο-πτικούς σταθμούς αναστέλλεται η ελληνική παραγωγή με αποτέλεσμα να βυθίζονται στην ανεργία και εξαφανί-ση ολόκληροι κλάδοι της τηλεοπτικής παραγωγής.

Όσοι εργαζόμενοι παραμένουν στη βιομηχανία των ΜΜΕ στην πλειονότητά τους θα πρέπει να είναι οι "ένσω-ματωμένοι δημοσιογράφοι" χωρίς απαιτήσεις και άποψη.

Η Φινλανδία στο ρετιρέ του Τιτανικού

Η Νόκια

Η αντίφαση βορρά-νότου στην Ευρώπη είναι ένα αδιαμφισβήτητο γεγο-νός. Σύμφωνα με την επικρατούσα αντίληψη, τόσο στο βορρά όσο και στο νότο, ο βορ-ράς τροφοδοτεί το νότο με ψίχου-λα επιβίωσης, ενώ ο νότος αρκεί-ται στην εφαρμογή μνημονίων που είναι η τιμή που υποχρέωνε-ται αυτός να πληρώσει για τη διά-σωση των οικονομιών του. Στο επίπεδο της ταξικής πάλης υπάρ-χει ένα τεράστιο κύμα αντίστασης τόσο στο νότο ενάντια στα μνημό-νια που εξαθλιώνουν την εργατι-κή τάξη, όσο και στο βορρά στον οποίο η εργατική τάξη καλείται να πληρώσει την κρίση του καπι-ταλισμού τόσο στο βορρά όσο και στο νότο.

Η Γερμανία, Ολλανδία, Φιν-λανδία και Λουξεμβούργο έχουν, για εξηγήσιμους στην οικονομική ιστορία λόγους, καλύτερες δημο-σιονομικές ισορροπίες. Προς το παρόν όλες τους είναι χώρες με την καλύτερη, 3Α αξιολόγηση πι-στοληπτικής ικανότητας. Αυτό κάνει το υπερπαραγμένο κερά-λαιο να προτιμάει μια επένδυση στα κρατικά ομόλογα των χωρών αυτών ακόμα και με αρνητικό επιτόκιο, από τις χώρες του νό-του με τα τριψήφια και τετραψή-φια σπρεντ. Η υπεροψία του βορρά κάνει τη Φινλανδία να ζη-τάει εγγυήσεις για τα δάνεια που δίνει, πράγμα που έχει περισσό-τερο πολιτική και προπαγανδι-στική και λιγότερο οικονομική σημασία. Στην ουσία όλη η ευρω-ζώνη αλλά και ο παγκόσμιος καπι-ταλισμός βρίσκονται στο ίδιο σκόφος που βυθίζεται. Μόνο που ορισμένες χώρες είναι στο κατά-στροφια, όταν άλλες βρίσκονται στα αμπάρια.

Εγγύηση για οικονομική και κοινωνική σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει σταθερότητα δεν απο-τελεί όμως μόνο η δημοσιονομική κατάσταση. Η Φινλανδία ζει από τις εξαγωγές. Για πρώτη φορά με-τά από δεκαετίες το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας είναι ελλειμα-τικό. Αυτό ακολουθεί τη γενική εξίσωση της ύφεσης στη βόρεια Ευρώπη και είναι μια μη ανατρέ-ψιμη διαδικασία. Όλη η προπα-γάδα της οικονομικής ελίτ τώρα συγκεντρώνεται στην αύξηση της εσοτερικής καταναλώσης σαν αντίδοτο στην ύφεση. Οι απολύ-σεις και οι διαθεσιμότητες έχουν δημιουργήσει

Για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης

Λέον Τρότσκι

Τον τελευταίο καιρό από δεξιά και από αριστερά, τόσο στον κυρίαρχο αστικό τύπο της Γερμανίας όσο και σε αριστερά έντυπα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο παρουσιάζονται άρθρα σχετικά με την ενοποίηση της Ευρώπης. Την ενοποίηση την επιθυμεί η κυρία Μέρκελ, αλλά την επικαλούνται και αριστεροί που μέχρι τώρα την εξόρκιζαν ως επικαταρατή.

Το άρθρο του Λέοντα Τρότσκι για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες Ευρώπης, πρωτοδημοσιεύτηκε στο «Δελτίο της Ρωσικής Αντιπολίτευσης» Νο 6, τον Οκτώβριο του 1929. Αναδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα του SWP των ΗΠΑ *Militant* την ίδια χρονιά. Τον Μάιο του 1945 δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Τέταρτη Διεθνής». Στα ελληνικά το άρθρο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό της ΕΔΕ, προδρόμου σχήματος του ΕΕΚ, «Επαναστατική Μαρξιστική Επιθεώρηση» (Νο 8-9, Γενάρης - Μάρτης 1977). Στον πρόλογο της ΕΜΕ τονίζουν: Ο Τρότσκι, όπως και ο Λένιν, ξεκαθαρίζει απόλυτα ότι η ευρωπαϊκή έννοια, όπως επιχειρείται από την αστική τάξη, είναι τελείως αντιδραστική. Οι σοσιαλιστές δεν πρέπει να έχουν καμιά σχέση με τέτοια σχέδια. Αντίθετα πρέπει να παλέψουν για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης σαν το μόνο μέσο για να σώσουν την ανθρωπότητα από την κατάρρευση, την κρίση και τον πόλεμο. Μόνο η εργατική τάξη είναι ικανή να ενώσει την Ευρώπη πάνω σ' αυτή τη βάση.

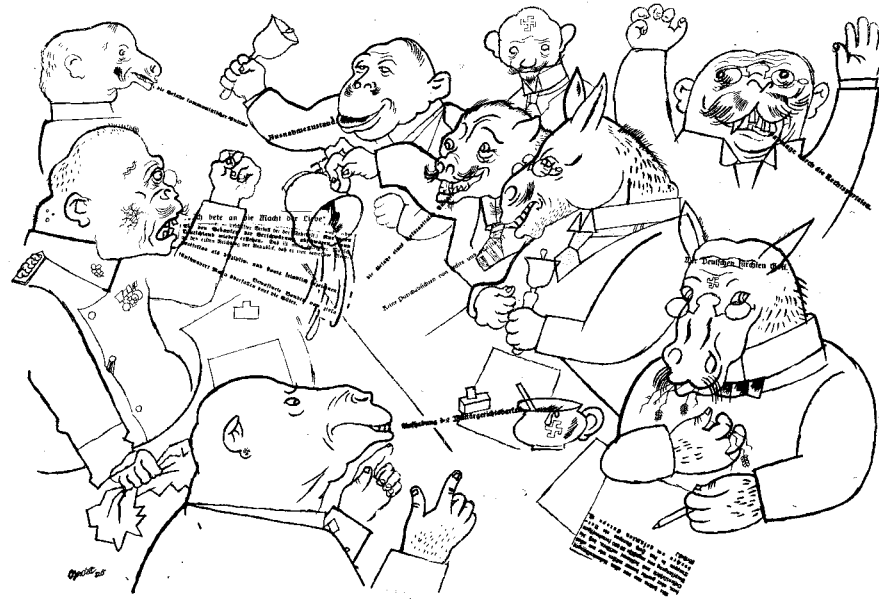
ομού, αλλά που δεν μπορούν να διανύσουν έναν αιώνα, χωρίς δεκάδες πολέμους και επαναστάσεις. Ο Μακντόναλντ διέσχισε τον Ατλαντικό για να ειρηνεύσει τον πλανήτη. Στην ημερήσια διάταξη βρίσκονται οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, ο αφοπλισμός, η ελευθερία του εμπορίου, η ειρήνη. Η καπιταλιστική διπλωματία μαγειρεύει παντού μια πατσιφιστική σούπα. Οι λαοί της Ευρώπης, οι λαοί όλου του κόσμου, ετοιμάζονται να την καταπούν με μεγάλα κουτάλια. Γιατί όλη αυτή η φασαρία; Στο κάτω - κάτω, οι σοσιαλιστές δεν είναι στην εξουσία στις πιο σημαντικές χώρες της Ευρώπης, ενώ αλλού ετοιμάζονται να την πάρουν; Ναι, ακριβώς γι' αυτό!

Είναι φανερό ότι τα σχέδια του Μπριάν και του Μακντόναλτ επιδιώκουν την "ειρηνευση" της ανθρωπότητας από διαμετρικά αντίθετες κατευθύνσεις. Ο Μπριάν θέλει την ένωση της Ευρώπης, σαν αμυντικό μέτρο ενάντια στην Αμερική. Ο Μακντόναλτ θέλει να κερδίσει την ευημεροσύνη της Αμερικής βοηθώντας την να καταπιεί την Ευρώπη. Δύο τραίνα ορμούν το 'να πάνω στα έδαφος, για να σώσουν τους επιβάτες από σιδηροδρομικό ατύχημα. Πώς να τα χυποποιηθούν τα πράγματα έτσι ώστε η ενοποίηση της Ευρώπης να μην κατευθύνεται ενάντια στην Αμερική, δηλ. να μην μεταβάλει το συσχετισμό δυνάμεων σε βάρος της Αμερικής;

Η "Ντέιλι Χέραλντ", το ημεπίσημο όργανο του Μακντόναλτ, στις 10 Σεπτεμβρίου 1929, χαρακτηρίζει την ιδέα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, "παράξενη" και ακόμα προκλητική. Αν παρόλ' αυτά γινόταν πραγματικότητα αυτή η φαντασία, τότε οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης θα ύφοναν ένα θεράτο δασομολογικό τείχος απέναντι στις ΗΠΑ, λέει το ημεπίσημο όργανο του Μακντόναλτ και, κατά συνέπεια, η Μεγάλη Βρετανία θα πιανόταν στη μέγερη των δύο Ηπείρων. Και η "Ντέιλι Χέραλντ" συνεχίζει: Πώς μπορεί κα-

νείς να περιμένει βοήθεια από την Αμερική, ενώ προσανατολίζεται προς την ενοποίηση της Ευρώπης; "Μια τέτοια πράξη θα ήταν παραφροσύνη και κάτι χειρότερο". Δε θα μπορούσε να μιλήσει κανείς πιο απλά.

Κανένας δεν ξέρει ακριβώς τι υποτίθεται ότι σημαίνουν στην πράξη οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Ο Στρέζεμαγερ έχει ανάγει όλο το ζήτημα στην κοινή νομοματική μημάδα και σε κοινά γραμματισήμα. Αυτό παραείναι λειψό. Ο

Volker Striema: Les Götter Stürzen!

Μπριάν προτείνει να "μελετηθεί" το πρόβλημα, του οποίου κανένας δεν ξέρει το περιεχόμενο. Το βασικό καθήκον της ενοποίησης πρέπει να έχει οικονομικό χαρακτήρα, όχι μόνο με την εμπορική έννοια, αλλά και με την παραγωγική. Είναι αναγκαίο ένα καθεστώς που θα καταργήσει τα τεχνητά σύνορα ανάμεσα στο ευρωπαϊκό κάρβουνο και στο ευρωπαϊκό σίδηρο. Είναι αναγκαίο να επεκταθεί το σύστημα εξηλεκτρισμού σύμφωνα με τις φυσικές και οικονομικές συνθήκες και όχι σύμφωνα με τα σύνορα των Βερσαλλιών.

Είναι αναγκαίο να ενωθούν οι σιδηρόδρομοι της Ευρώπης σ' ένα και μοναδικό σύστημα και πάει λέγοντας, επί άπειρο. Ολ' αυτά με τη σειρά τους, είναι αδιανότητα, χωρίς την καταστροφή του απαρχαιωμένου κινητικού συστήματος τελωνειακών συνόρων μέσα στην Ευρώπη. Αυτό με τη σειρά του θα σημαίναε μια και μοναδική πανευρωπαϊκή τελωνειακή ένωση - ενάντια στην Αμερική. Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία πως, αν τα εσωτερικά δα-

σολογικά σύνορα καταργούνταν, η καπιταλιστική Ευρώπη, μετά από μια ορισμένη περίοδο κρίσεων, ανακατατάξεων και αναπροσαρμογών, θα 'φτανε σ' ένα ψηλό επίπεδο, στη βάση του νέου καταμερισμού των παραγωγικών δυνάμεων. Αυτό είναι εξίσου αναμφισβήτητο, όσο το γεγονός ότι, κάτω από δοσμένες απαραίτητες οικονομικές συνθήκες, οι μεγάλες επιχειρήσεις είναι οπωσδήποτε ανώτερες από τις μικρές. Αλλά δεν έχουμε ακόμα ακούσει για

ρηκτής. Εφευρέθηκε ένας ιδιαίτερος μύθος, ότι δήθεν είχαμε ανακηρύξει την εποχή της εξαφάνισης των ευρωπαϊκών καπιταλιστικών αντιφάσεων, μπροστά στον αμερικάνικο κίνδυνο. Οι Οσόινκι, Λάρν και άλλοι, ξόδεψαν όχι και λίγο χαρτί για να "εκθρονίσουν" τη δύναμη της Αμερικής. Ο Ράντεκ, στα χνάρια των αστών δημοσιογράφων, αποδείξε ότι ξανοίγεται μια εποχή αγγλοαμερικανικής συνεργασίας. Εγινε σύγχυση των πρόσκαρων, συγκυριακών, επεισοδιακών μορφών που πήραν οι αμοιβαίες σχέσεις, που θα συνδυαστούν με όλες τις άλλες αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος. Η Αμερική θα εξαναγκάσει την Ευρώπη να παλέψει για μια ορθολογικοποίηση που όλο και θα αυξάνεται, ενώ συγχρόνως θα αφήνει φυσικά να προσθέτει κάθε φορά, ότι η Αριστερή Αντιπολίτευση υπερεκτιμάει το ρόλο της Αμερικής.

Το στάδιο που περνάμε πήρε για μια ακόμα φορά τη μορφή της "συνεργασίας" σε Ξηρά και θάλασσα ανάμεσα στην Αμερική και την Αγγλία, και μερικές γαλλικές εφημερίδες έκφρασαν ακόμα φόβους για μια παγκόσμια αγγλοαξωνική δικτατορία. Οι Ενωμένες Πολιτείες, βέβαια, μπορούν και ίσως χρησιμοποιήσουν τη "συνεργασία" με την Αγγλία, για να σφίξουν τα λουριά στην Ιαπωνία και τη Γαλλία. Όλα αυτά όμως, δεν θα αντιπροσωπεύουν φάσεις προς την αγγλοαξωνική, αλλά προς την αμερικάνικη κυριαρχία παγκόσμια, και πάνω στη Μεγάλη Βρετανία επίσης.

Σχετικά μ' αυτή την προοπτική, οι ηγέτες της Κομιντέρν μπορεί να επαναλάβουν και πάλι, ότι δε βλέπουμε τίποτε άλλο μπροστά μας έξω από το θρίαμβο του αμερικάνικου καπιταλισμού. Με παρόμοιο τρόπο, οι μικροαστικοί θεωρητικοί του "Ναρωντικισμού" (ρωσικού λαϊκισμού) συνήθιζαν να κατηγορούν τους πρωτοπόρους κείνους μαρξιστές, ότι δεν μπορούσαν να δουν τίποτε άλλο μπροστά τους έξω από τη νίκη του καπιταλισμού. Αντίς οι δυο κατηγορίες είναι ισότιμες.

Όταν λέμε ότι η Αμερική κινείται προς την παγκόσμια κυριαρχία, δεν σημαίνει καθόλου ότι αυτή η κυριαρχία θα πραγματοποιηθεί ολοκληρωτικά, και ακόμα λιγότερο ότι θα διαρκέσει για αιώνες ή εϊτω για δεκαετίες, αφού πραγματοποιη-

θεί στον έναν ή στον άλλο βαθμό. Συζητάμε για μια ιστορική τάση, που στην πραγματικότητα, θα διασταυρωθεί και θα τροποποιηθεί από άλλες ιστορικές τάσεις. Αν ο καπιταλιστικός κόσμος μπορούσε να αντέξει για μερικές ακόμα δεκαετίες χωρίς επαναστατικούς παροξυσμούς, τότε σίγουρα αυτές οι δεκαετίες θα μαρτυρούσαν για την αδιάκοχη ανάπτυξη της αμερικάνικης παγκόσμιας δικτατορίας. Αλλά όλη η ουσία είναι ότι αυτό το προτσέσο θα αναπτύξει αναπόφευκτα τις δικές του αντιφάσεις, που θα συνδυαστούν με όλες τις άλλες αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος. Η Αμερική θα εξαναγκάσει την Ευρώπη να παλέψει για μια ορθολογικοποίηση που όλο και θα αυξάνεται, ενώ συγχρόνως θα αφήνει φυσικά να προσθέτει κάθε φορά, ότι η Αριστερή Αντιπολίτευση υπερεκτιμάει το ρόλο της Αμερικής.

Αυτό θα φέρει μια σταθερή επιδείνωση των δυσκολιών στην Ευρώπη. Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη για το μοίρασμα της παγκόσμιας αγοράς, θα επιδεινωθεί αναπόφευκτα. Συγχρόνως, τα ευρωπαϊκά κράτη θα προσπαθήσουν να συντονίσουν τις δυνάμεις τους, κάτω από την πίεση της Αμερικής. Αυτή είναι η κύρια ηρωική του προγράμματος του Μπριάν για τις Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Αλλά, όποια κι αν είναι τα διάφορα στάδια της εξέλιξης, ένα πράγμα είναι καθαρό. Η διαρκής καταστροφή της παγκόσμιας ισορροπίας προς όφελος της Αμερικής, θα γίνει η κύρια πηγή κρίσεων και επαναστατικών οραμάτων στην Ευρώπη για ολόκληρη την επερχόμενη περίοδο.

Όσοι υποστηρίζουν ότι η ευρωπαϊκή σταθερότητα είναι εξασφαλισμένη για δεκαετίες, δεν καταλαβαίνουν τίποτε από την παγκόσμια κατάσταση, και θα βουλιάξουν αναπόφευκτα, με το κεφάλι πρώτα, στο βάλλο του ρεφορμισμού. Αν προσεγγίσουμε αυτό το προτσέσο από την άλλη μεριά του Ατλαντικού, από την άποψη δηλαδή της τύχης των ΗΠΑ, τότε κι εδώ οι προοπτικές που ξανοίγονται δε μοιάζουν καθόλου με ρόδινο καπιταλιστικό ειδύλλιο. Η πολεμική δύναμη των Ενωμένων Πολιτειών αναπτύχθηκε στη βάση της εσωτερικής της αγοράς, στη δυναμική ισορροπία ανάμεσα στη βιομηχανία και τη γεωργία. Ο πόλεμος

προκάλεσε ένα βαθύ ρήγμα σ' αυτή την ανάπτυξη. Οι Ενωμένες Πολιτείες εξαγουν όγκο κεφαλαίων και βιομηχανικών αγαθών, που όλο και αυξάνει. Η ανάπτυξη της παγκόσμιας δύναμης της Αμερικής σημαίνει ότι ολόκληρο το βιομηχανικό και τραπεζικό σύστημα της Αμερικής -αυτός ο πανύψηλος καπιταλιστικός ουρανόξυτης- επανίσταται σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό, στα θεμέλια της παγκόσμιας οικονομίας.

ΑΝΙΚΑΝΗ

Αλλά αυτά τα θεμέλια υπονομεύονται, και οι ίδιες οι Ενωμένες Πολιτείες εξακολουθούν να προσθέτουν καθημερινά περισσότερη εκρηκτική ύλη. Εξάγοντας εμπορεύματα και κεφάλαιο, οικοδομώντας το ναυτικό τους, παραγκωνίζοντας την Αγγλία, αγοράζοντας τις επιχειρήσεις - κλειδιά στην Ευρώπη, ανοίγοντας δρόμο στην Κίνα κλπ. Το αμερικάνικο χρηματιστικό κεφάλαιο σκάβει με τα ίδια του τα χέρια στοές κάτω από τα ίδια του τα θεμέλια και τις γεμίζει με πορτοκάλια και δυσαμύτη. Πού θα ανάψει η σπιθαμή; Θα είναι στην Ασία, στην Ευρώπη, στη Λατινική Αμερική - ή το πιθανότερο, σε διάφορες διευτετατόχρονα - αυτό είναι ένα δευτερογενές ζήτημα. Όλη η ατυχία είναι ότι η υπεύθυνη ηγεσία της Κομιντέρν είναι ολοκληρωτικά ανίκανη να παρακολουθήσει όλα τα στάδια αυτού του γιγάντιου προτσέου. Κλείνει τα μάτια της μπροστά σε γεγονότα, χρησιμοποιώντας κοινοτοπίες. Ακόμα και η ειρηνιστική αγκιάτσια υπέρ των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης τη βρήκε απροετοίμαστη.

Το ζήτημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, από προλεταριακή σκοπιά μίμκε από μένα το Σεπτέμβριο του 1914, δηλαδή στην αρχή του (τελευταίου) ιμπεριαλιστικού πολέμου. Στο φυλλάδιο "Ο Πόλεμος και η Διεθνής", ο συγγραφέας αυτών των γραμμών προσπάθησε να αποδείξει ότι το ζήτημα της ενοποίησης της Ευρώπης είχε έρθει αναντίρρητα στο προσκήνιο απ' όλη την οικονομική ανάπτυξη της Ευρώπης, αλλά ότι οι Ενωμένες πολιτείες της Ευρώπης ήταν νοητές μόνο σαν η πολιτική μορφή της

δικτατορίας του ευρωπαϊκού προλεταριάτου.

Το 1923, όταν η κατοχή του Ρουρ έβαλε για άλλη μια φορά με οξέτιμα τα βασικά προβλήματα της ευρωπαϊκής οικονομίας (κυρίως το κάρβουνο και το σιδηρομετάλλευμα) και, μαζί μ' αυτό, τα προβλήματα της επανάστασης επίσης, πετύχαμε να υιοθετηθεί επίσημα το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης από την ηγεσία της Κομιντέρν.

Αλλά η στάση απέναντι σ' αυτό το σύνθημα παράμεινε εχθρική. Καθώς δεν ήταν σε θέση να απορρίψουν, οι ηγέτες της Κομιντέρν, το θεωρούσαν ένα εγκαταλεμμένο παιδί του "Τροτσικισμού". Μετά την κατάρρευση της γερμανικής επανάστασης του 1923, η Ευρώπη έζησε τη ζωή της σταθεροποίησης. Τα βασικά επαναστατικά ζητήματα εξαφανίστηκαν από την ημερήσια διάταξη. Το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης ξεχάστηκε. Δεν συμπεριλήφθηκε στο πρόγραμμα της Κομιντέρν. Ο Στάλιν εξήγησε σε αυτό το καινούργιο ζιγκ-ζάγκ με αξιοσημείωτη βαθύτητα: Μια και δεν μπορούμε να ξεπολέμω. Στο φυλλάδιο "Ο Πόλεμος και η Διεθνής", ο συγγραφέας αυτών των γραμμών προσπάθησε να αποδείξει ότι οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης θα 'να αναγκαίες.

Μ' άλλα λόγια, αυτό σημαίνει ότι είναι ευκολότερο να κάνουμε μια πρόγνωση κατόπιν εορτής, παρά από τα πριν. Στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται

καθόλου για τη σειρά με την οποία θα γίνουν επαναστάσεις. Πάνω σ' αυτό, μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε. Αλλά αυτό δεν απαλλάσσει τους Ευρωπαίους εργάτες, ούτε τη Διεθνή σε σύνολο, από την αναγκαία καθαριότητα να δώσουν μια καθαρή απάντηση στο ερώτημα: Πώς μπορεί η ευρωπαϊκή οικονομία να αποσπαστεί από τη σημερινή κατάσταση της ηθικής διάλυσης και πώς οι λαϊκές μάζες της Ευρώπης θα σωθούν από την παρακμή και την υποδούλωση;

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙΜΑΚΑ

Το κακό όμως είναι, ότι η οικονομική βάση για το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης ανατρέπεται μια από τις βασικές ιδέες του σημερινού προγράμματος της Κομιντέρν, δηλαδή την ιδέα του χυσιμάτος του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα. Η ουσία της εποχής μας βρίσκεται στο εξής: οι παραγωγικές δυνάμεις έχουν οριστικά αναπτυχθεί πέρα από τα όρια του εθνικού κράτους και έχουν αποκτήσει, κυρίως στην Αμερική και την Ευρώπη, εν μέρει ηπειρωτικές και εν μέρει παγκόσμιες διαστάσεις. Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος βγήκε από την αντίφαση ανάμεσα στις παραγωγικές δυνάμεις και τα εθνικά σύνορα. Και η ειρήνη των Βερσαλλιών που τερμάτισε τον πόλεμο, έχει βαθύνη ακόμα πέρα πέρα αυτή την αντίφαση. Με άλλα λόγια: χάρη στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, ο καπιταλισμός είναι αντίθετος από πολύ καιρό να υπάρξει σε μια μόνη χώρα.

Από την άλλη μεριά, ο σοσιαλισμός μπορεί να βασισταί και θα βασισταί σε πολύ πιο

αναπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις, αλλιώς θα αντιπροσωπεύει όχι πρόοδο αλλά οπισθοχώρηση σε σχέση με τον καπιταλισμό. Το 1914 έγραψα: "Αν το πρόβλημα του σοσιαλισμού μπορούσε να συμβιβαστεί με τα πλαίσια ενός εθνικού κράτους, θα μπορούσε τότε να συμβιβαστεί με την εθνική άμυνα". Η φόρμουλα Σοβιετικές Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης ακριβώς της ιδέας ότι ο σοσιαλισμός είναι αδύνατος σε μια χώρα. Ο σοσιαλισμός δεν μπορεί φυσικά να αναπτυχθεί πλήρως ακόμη και στα όρια μιας μόνο ηπείρου. Οι Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης αντιπροσωπεύουν το ιστορικό σύνθημα που είναι ένα στάδιο στο δρόμο προς την παγκόσμια σοσιαλιστική συνομοσπονδία.

Αλλά τα κομμουνιστικά κόμματα έχουν τα χέρια τους δεμένα. Το ζωντανό σύνθημα, μ' ένα βαθύ ιστορικό περιεχόμενο, έχει εξοβελιστεί από το πρόγραμμα της Κομιντέρν, μόνο για το συμφέρον της πάλης ενάντια στην αντιπολίτευση. Γι' αυτό και η αντιπολίτευση πρέπει ακόμη πιο αποφασιστικά να βάλει αυτό το σύνθημα. Με το στόμα της αντιπολίτευσης, η πρωτοπορία του ευρωπαϊκού προλεταριάτου λέει στα σημερινά παγκόσμια δόγματα, η ενόσωση της Ευρώπης, είναι πρότα απ' όλα αναγκαία να αποσπάσουμε την εξουσία από τα χέρια σας. Θα το κάνουμε. Θα ενόσουμε την Ευρώπη. Θα την ενώσουμε ενάντια στον εχθρικό καπιταλιστικό κόσμο. Θα τη μετατρέψουμε σε ισχυρό στρατόπεδο του μαχητικού σοσιαλισμού. Θα την κάνουμε τον ακρογωνιαίο λίθο της Παγκόσμιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας.

4 Οκτώβρη 1929

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ο Μπριάν (πρωθυπουργός της Γαλλίας, τότε) αισθάνεται την ανάγκη να βελιώσει την ιστορική μοίρα 350 εκατομμυρίων Ευρωπαίων, που είναι οι φορείς του ψηλότερου πολιτι-

ΟΟΣΑ

ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΥΦΕΣΗ ΣΤΙΣ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ

Έκθεση του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης που δόθηκε στη δημοσιότητα προβλέπεται παράταση της ύφεσης και υψηλή ανεργία στις αναπτυσσόμενες οικονομίες του κόσμου.

Ο διεθνής οργανισμός που έχει την έδρα του στο Παρίσι, ανακοίνωσε ότι 48 εκατομμύρια άνθρωποι σε 34 από τις μεγαλύτερες οικονομίες του κόσμου θα είναι άνεργοι τουλάχιστον μέχρι το τέλος του 2013. Ο οργανισμός ανέφερε ότι θα πρόκει να δημιουργηθούν 14 εκατομμύρια νέες θέσεις εργασίας για να επιστρέψουν οι ανεπτυγμένες οικονομίες στο επίπεδο που βρίσκονταν πριν από την ύφεση του 2008.

Ο Γενικός Γραμματέας του ΟΟΣΑ, Άνγκελ Γκουρία, ανέφερε ότι η «εθθαροστη οικονομική δραστηριότητα» από την περίοδο της ύφεσης και μετά, δεν έδωσε την δυνατότητα να δημιουργηθούν αρκετές νέες θέσεις εργασίας, ενώ πρόσθεσε ότι τώρα η οικονομική δραστηριότητα επιβραδύνεται και πάλι.

Στην έκθεση αναφέρεται ότι το ποσοστό ανεργίας μεταξύ των 34 χωρών-μελών του ΟΟΣΑ διαμορφώθηκε στο 7,9% τον Μάιο. Μέχρι το τέλος του 2012 αναμένεται να αυξηθεί στο 8%, ενώ (ελπίζουν) σε ελαφρά πτώση το τελευταίο τρίμηνο του 2013, με το ποσοστό ανεργίας να διαμορφώνεται στο 7,7%.

Ο ΟΟΣΑ προβλέπει ότι το ποσοστό ανεργίας στις ΗΠΑ θα μειωθεί από το 8,2% που βρίσκεται σήμερα στο 7,4% μέχρι το τέλος του επόμενου έτους. Παρά τα εξαιρετικά χαμηλά επιτόκια δανεισμού, σχεδόν στο 0%, η ανάκαμψη στις ΗΠΑ δεν λέει να έλθει.

Ωστόσο ο ΟΟΣΑ προβλέπει αυξημένη ανεργία στις αδύναμες οικονομίες της Ευρώπης, με το ποσοστό ανεργίας στην ευρωζώνη να εκτοξεύεται στο 11,8% κατά μέσο όρο. Τα μεγαλύτερα ποσοστά στην Ευρώπη τα κατέχει η Ισπανία, με σχεδόν 25% και η Ελλάδα που της πλησιάζει «απειλητικά». Και στις δυο χώρες η ανεργία στους νέους ξεπερνά το 50%.

Μόνη εξαίρεση, κατά τον ΟΟΣΑ, αποτελεί η Βραζιλία, η οικονομία της οποίας θα συνεχίσει να αναπτύσσεται. (Παρόλα αυτά αυτοκινητοβιομηχανίες και εκεί κλείνουν ή ατολύνουν). Ο ΟΟΣΑ ανακοίνωσε ότι η οικονομική επιβράδυνση ήταν ακόμη μεγαλύτερη της αναπτυσσόμενες χώρες όπως η Κίνα, η Ινδία και η Ρωσία.

Κίνα Συρρίκνωση της οικονομίας

Η παγκόσμια ύφεση δεν αφήνει αλώβητη την Κίνα, τη δεύτερη οικονομία του πλανήτη. Η γιγάντια ασιατική χώρα, με επικεφαλής το κατ' όνομα Κομμουνιστικό Κόμμα, εθεωρείτο από πολλούς ως ο μοχλός που θα έθετε σε κίνηση την παγκόσμια καταλυτική οικονομία.

Όμως, η πραγματικότητα είναι δυσοίωνη. Από χρόνο σε χρόνο, η εξωστρεφής κινεζική οικονομία, είναι υποχρεωμένη να δέχεται τις επιδράσεις της παγκόσμιας οικονομίας. Έτσι, από το 10,4% το 2010, η οικονομική ανάπτυξή

της κατέβηκε στο 9,2% το 2011, για να συρρικνωθεί στο 7,8% κατά τη διάρκεια του πρώτου εξαμήνου του 2012. Μάλιστα, το δεύτερο τρίμηνο του 2012 η οικονομική ανάπτυξη κινήθηκε στο 7,6% που είναι το χειρότερο χαμηλό μετά το 6,6% του πρώτου τριμήνου του 2009. Αν και τα ποσοστά αυτά είναι απλησίαστα για τις αναπτυσσόμενες οικονομίες είναι ενδεικτικά της τάσης συρρίκνωσης της παγκόσμιας οικονομίας, ενώ έχουν ισχυρές συνέπειες στην κοινωνική κατάσταση στο εσωτερικό της Κίνας. Τα τελευταία χρόνια τα επιτόκια της Κίνας είχαν μείνει σταθερά, αλλά τον Ιούνιο και τον Ιούλιο, η κεντρική τράπεζα της Κίνας μείωσε δυο φορές τα επιτόκια σε μια προσπάθεια αντιμετώπισης της συρρίκνωσης.

Ο πρωθυπουργός Τζιανμπάο έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου και έθεσε ως πρωτεύοντα στόχο τη σταθεροποίηση της κινεζικής οικονομίας.

Η Κίνα πλήττεται από την κρίση στην ευρωζώνη, αλλά και από τους περιορισμούς στον στεγαστικό τομέα. Η επιδείνωση του διεθνούς περιβάλλοντος, έχει μειώσει τη ζήτηση των κινεζικών προϊόντων από το εξωτερικό και ιδιαίτερα από την Ευρώπη.

Η ΙΤΑΛΙΑ σε χρεοκοπία

Ενώ η Ιταλική οικονομία, η 3η ισχυρότερη στην ευρωζώνη, υποβαθμίστηκε από τον οίκο αξιολόγησης Moody's κοντά στο επίπεδο των σκουπιδιών, 13 ιταλικές τράπεζες υποβαθμίστηκαν επίσης. Εξ αυτών οι 7 έπεσαν από το επίπεδο A3 στο Baa2, ενώ οι 6 υποβαθμίστηκαν κατά μια μονάδα.

Την ίδια στιγμή, κι ενώ πάνω από 8 εκατομμύρια άνθρωποι (κοντά στο 12% του συνολικού πληθυσμού) ζουν κάτω από το επίπεδο της φτώχειας, η ιταλική οικονομία βουλιάζει. Σύμφωνα με στοιχεία της κεντρικής τράπεζας της χώρας το 2012 το ιταλικό ΑΕΠ θα πέσει κατά 2%, με την ελπίδα του χρόνου να είναι στο μείον 0,2%.

Την ίδια στιγμή τα υψηλά επιτόκια δανεισμού, (κοντά στο 6,10% τα επιτόκια των δεκαετών ομολόγων) κάνουν του φάσμα της προσφυγής σε κάποιου είδους μηχανισμό στήριξης του ΔΝΤ όλο και πιθανότερο...

Αλλά και στη Γαλλία, και την Γερμανία η κρίση χτυπάει την παραγωγική δραστηριότητα. Μετά την ανακοίνωση του προγράμματος της γαλλικής αυτοκινητοβιομηχανίας Peugeot-Citroen για απόλυση 8000 εργατών, η γερμανική αλυσίδα καταστημάτων Karstadt ανακοίνωσε την περικοπή 2000 θέσεων εργασίας ως το τέλος του 2014. Αρχικά θα γίνουν προώρες συνταξιοδοτήσεις, εθελούσιες εξόδου κλπ.

Στη Γαλλία ήδη έχουν αποφασιστεί μέτρα λιτότητας για την εξοικονόμηση 33 δις ευρώ που λείπουν το 2013 και που απαιτούνται για να ικανοποιηθούν οι στόχοι μείωσης του ελλείμματος που έχει θέσει η ΕΕ. Οι περικοπές θα γίνουν σε όλους τους τομείς, πλην της παιδείας, της δικαιοσύνης και της εσωτερικής ασφάλειας, ανακοίνωσε η προεδρία.

σωματίδιο Higgs

Συγχαρητήρια, είναι μποζόνιο!

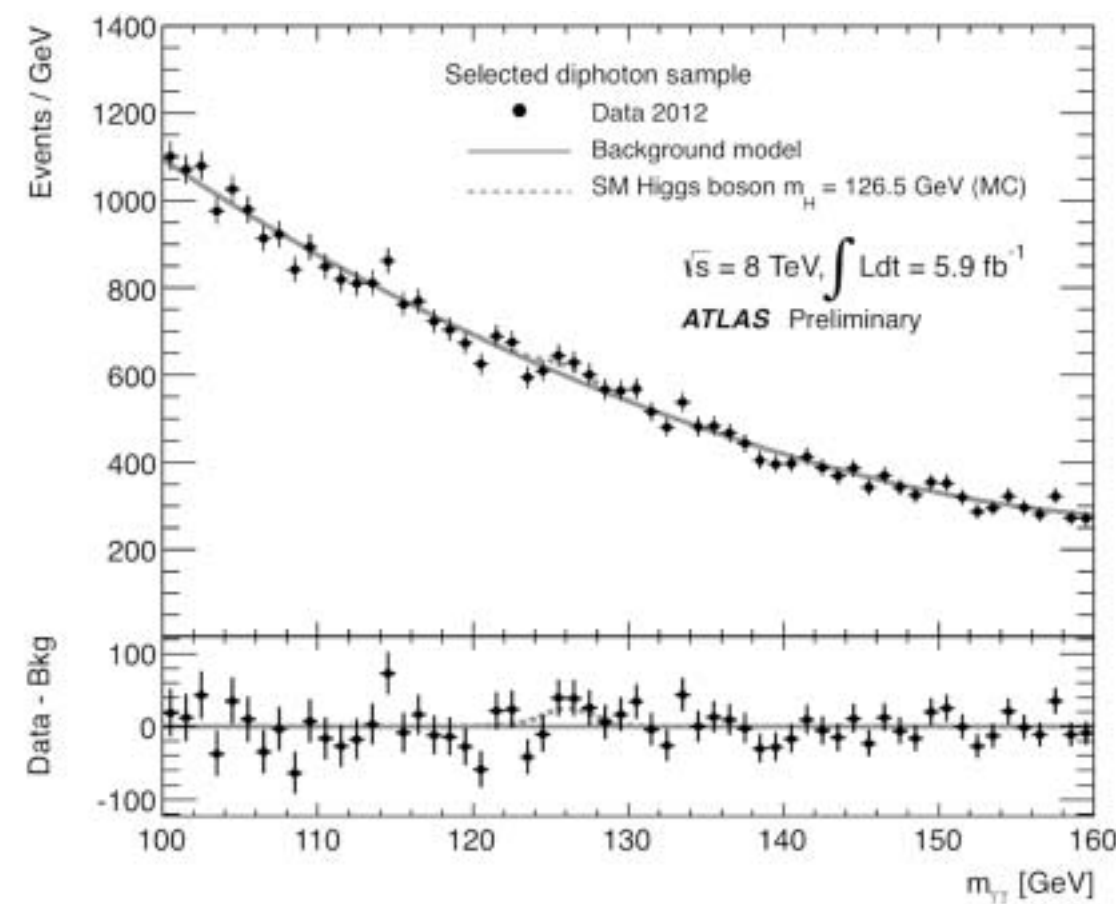
Έχετε συμφωνήσει στο όνομα; Οι φυσικοί του CERN, φρονίμως ποιούντες μετά το φιάσκο της «ανακάλυψης», από τη συνεργαζόμενη ομάδα του πειράματος OPERA, νερτίνων που κινούνται ταχύτερα από το φως, άφησαν προς το παρόν την πρωτοβουλία της ονοματοδοσίας στην κοινότητα των θεωρητικών φυσικών και τον τύπο, δηλώνοντας απλώς ότι παρατήρησαν διασπάσεις που μπορούν με βεβαιότητα να αποδόσουν σ' ένα άγνωστο μέχρι τώρα μποζόνιο μάζας 126 ± 1 GeV (όσο ζυγίζουν περίπου 133 πρωτόνια). Οι παρατηρηθείσες διασπάσεις είναι κατά το μάλλον ή ήττον συμβατές με ορισμένες από τις ιδιότητες που οι θεωρητικοί φυσικοί αποδίδουν στο μποζόνιο Χιγκς. Σε τι οφείλονται λοιπόν τα νιαουρίσματα που ακούγονται στα κεραμίδια του CERN; Μα, στην γατά! ήταν η ενθουσιώδης και σχεδόν ομόφωνη ετυμολογία της επιστημονικής κοινότητας. Έτσι λοιπόν το άγνωστο μποζόνιο, χωρίς να γνωρίζουμε ακόμα αν είναι πραγματικά στοιχειώδες, ή αν έχει όντως μηδενικό σπιν, ονομάστηκε Χιγκς, ενώ του αποδόθηκε -δυστυχώς όχι μόνο από τις εφημερίδες- ο τιμητικός, αλλά και εντελώς αστειός, τίτλος «σωματίδιο του θεού», ο οποίος φαίνεται πως εξόργισε μεταξύ άλλων και τον μητροπολίτη Πειραιώς Σεραφείμ (εικάζουμε, χωρίς όμως να είμαστε σίγουροι, πως το χριστιανικό πνεύμα δικαίως του μητροπολίτου εξανίσταται επειδή θεωρεί ότι τα κουάρκ, τα νερτρίνα, το ηλεκτρόνιο και τα γλοϊόνια είναι και αυτά τέκνα Του).

Αν και δεν έχει ζητηθεί ακόμα η σταύρωση του εν λόγω μποζονίου, οι αντιδράσεις που προκαλεί η έλευσή του ανακαλούν κάπως τη ζωή του Μπράιαν στην ομώνυμη κωμωδία των Monty Python (ελληνικός τίτλος *Ένας προφήτης, μα τι προφήτης!*). Γιατί λοιπόν το μποζόνιο Χιγκς είναι τόσο σημαντικό; Για ποιον λόγο οι θεωρητικοί φυσικοί αποδέχονται ως *fait accompli* την ανακάλυψή του, χωρίς την σύνθεση των πειραματικών του CERN, οι οποίοι δηλώνουν ότι χρειάζονται μετρήσεις τουλάχιστον έξι μηνών ακόμα προκειμένου να μιλήσουν για ανακάλυψη «του» μποζονίου Χιγκς; Η απάντηση στα ερωτήματα αυτά μπορεί να δοθεί μόνο μέσω μιας ανασκόπησης του καθιερωμένου προτύπου, δηλαδή του θεωρητικού πλαισίου που περιγράφει τις ιδιότητες και τις αλληλεπιδράσεις των στοιχειωδών σωματιδίων.

Σύμφωνα με το καθιερωμένο πρότυπο, το οποίο προέκυψε εφαρμόζοντας την *κβαντική θεωρία* και την *ειδική σχετικότητα* στα πειράματα του μικρόκοσμου, η ύλη και η ακτινοβολία αποτελούνται από κβαντικά σωματάρια. Η ύλη αποτελείται από *φερμιόνια*: Έξι κουάρκ, τρία φορτισμένα λεπτόνια, τρία νερτρίνα και τα αντισωματάρια τους. Η δε ακτινοβολία αποτελείται από *μποζόνια*: Το φωτόνιο, τρία ενδιάμεσα ασθενή διανυσματικά μποζόνια και οκτώ γλοϊόνια. Τα φερμιόνια και τα μποζόνια κινούνται και μετασχηματίζονται μεταξύ τους.

Οι μετασχηματισμοί περιγράφονται από την ηλεκτρασθενή αλληλεπίδραση και την ισχυρή πυρηνική αλληλεπίδραση. Οι μάζες και οι κβαντικοί αριθμοί των σωματιδίων αυτών, καθώς και οι γωνίες μίξης και οι συζεύξεις των αλληλεπιδράσεών τους, δηλαδή ένα σύνολο 19 παραμέτρων δεν μπορεί να προβλεφθεί από πρώτες αρχές, αλλά πρέπει να προκύψει από πειραματικές μετρήσεις. Όμως η βασική επιδίωξη της φυσικής είναι η εξήγηση όσο του δυνατόν περισσότερων φαινομένων με όσο το δυνατόν λιγότερες αρχές. Η προσέλευση της τιμής καθεμιάς από αυτές τις 19 παραμέτρους είναι λοιπόν ένα αζεδιάλυτο αίνιγμα που απαιτεί λύση.

Ο *μηχανισμός Χιγκς* και το ομώνυμο μποζόνιο προτάθηκαν το 1964 ως απόπειρα εξήγησης του πώς τα φερμιόνια αποκτούν τις μάζες τους. Αν το μποζόνιο Χιγκς υπάρχει, οι μάζες των κουάρκ και των λεπτονίων θα εκφράζονται μέσω της μάζας Χιγκς, ανάγοντας έτσι 9 αινίγματα στο εξής ένα: Γιατί το μποζόνιο Χιγκς έχει αυτή τη μάζα; Ο μηχανισμός Χιγκς εμπνέεται από την *αυθόρμητη ρήξη συμμετρίας*, το γεγονός δηλαδή ότι οι συμμετρικές εξισώσεις του καθιερωμένου προτύπου έχουν μη συμμετρικές λύσεις. Πράγματι, στις εξισώσεις του καθιερωμένου προτύπου όλα τα σωματάρια εμφανίζονται άμαζα, ωστόσο στις χαμηλής ενέργειας λύσεις αυτών των εξισώσεων που αντιστοιχούν στο σύμπαν που μας περιβάλλει, τα φερμιόνια και τα μποζόνια W και Z αποκτούν μη μηδενικές μάζες, σε συμφωνία με τα πειραματικά δεδομένα που υποδεικνύουν ότι η ύλη έχει μάζα ενώ η ασθενής αλληλεπίδραση πεπερασμένη εμβέλεια.

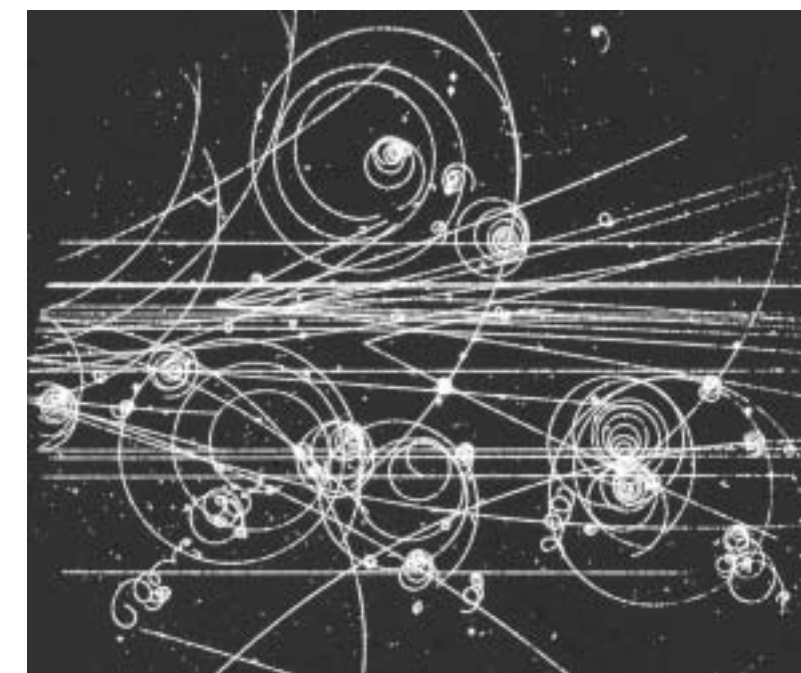

Σχήμα 1: Πειραματικά δεδομένα της ομάδας ATLAS του CERN που «αποδεικνύουν» την ύπαρξη του μποζονίου Χιγκς. Οι μαύρες τελείες-σταυροί είναι οι πειραματικές μετρήσεις με τα σφάλματά τους. Αν ο αναγνώστης συμφωνεί ότι οι μαύρες τελείες προκρίνουν ως πιθανότερη την διακεκομμένη απ' ό,τι την συνεχή καμπύλη, τότε πιστεύει, μαζί με την πλειοψηφία των θεωρητικών φυσικών, ότι ανακαλύφθηκε το μποζόνιο Χιγκς.

Έτσι, θα μπορούσαμε να φανταστούμε ότι λίγο μετά τη μεγάλη έκρηξη, καθώς το σύμπαν ψυχόταν, αποκρυσταλλώθηκε μεταξύ άλλων το πεδίο Χιγκς. Τα κουάρκ και τα λεπτόνια, πλέοντας στην θάλασσα των σωματιδίων Χιγκς (που έχουν μάζα) και αλληλεπιδρώντας μαζί τους, απόκτησαν *αδράνεια*, δηλαδή αντίσταση στην μεταβολή της κινητικής τους κατάσταση, μέτρο της οποίας είναι εκείνο που τελικά ονομάζουμε (αδρανειακή) *μάζα*. Το πόσο ασθενής είναι η αλληλεπίδραση των φερμιονίων με την θάλασσα των σωματιδίων Χιγκς φαίνεται από τις απειροελάχιστες μάζες που τελικά αποκτούν, οι οποίες είναι 10^{22} φορές μικρότερες από την φυσική μονάδα μάζας, την λεγόμενη *μάζα Πλανκ*. Το πεδίο Χιγκς δρα επομένως ως «κοσμική τριβή» και είναι αυτό που προσδίδει αδράνεια στην ύλη. Μια ακριβέστερη αναλογία για τον μηχανισμό Χιγκς παρέχει το φαινόμενο που ονομάζεται *υπερρευστικότητα* που εμφανίζεται στο υγρό ήλιο. Συγκεκριμένα, σε θερμοκρασίες μικρότερες από 2,17 κέλβιν (-271 °C) ανακαλύφθηκε πως το υγρό ήλιο μπορεί να ρέει χωρίς αντίσταση, ενώ το ιεώδες του μηδενίζεται, με αποτέλεσμα τα ρεύματα στο εσωτερικό του να συνητρώνται αένα

χωρίς την παραμικρή εξασθένηση. Οι εξισώσεις του καθιερωμένου προτύπου περιγράφουν κατ' αναλογία την «υπέρρευστη» κατάσταση του σύμπαντος στις υψηλές ενέργειες, όπου το πεδίο Χιγκς δεν υπάρχει, με αποτέλεσμα η ύλη να μην έχει μάζα, επομένως ούτε και αδράνεια στην κίνησή της και την «κανονική» του κατάσταση στις χαμηλότερες ενέργειες, όπου εμφανίζεται το πεδίο Χιγκς, η μάζα και η αδράνεια της ύλης.

Ας σημειωθεί ότι η αναλογία με το φαινόμενο της υπερρευστότητας μπορεί να ληφθεί μέχρι το λογικό της τέλος, επινοώντας περισσότερο τολμηρά θεωρητικά πρότυπα όπου το ίδιο το κενό του φυσικού κόσμου υπερρευστο στις υψηλές ενέργειες, χωρίς να χρειάζεται έτσι η εισαγωγή οποιασδήποτε πεδίου ή μποζονίου Χιγκς. Οι ιδέες αυτές αντιμετωπίζονται με δυσπιστία, θα έρχονταν όμως αναγκαστικά στο επίκεντρο της προσοχής αν τελικά αποδεικνύονταν ότι το μποζόνιο Χιγκς δεν υπήρχε. Βλέπουμε λοιπόν αφενός πόσο καιρίως είναι ο ρόλος των πειραμάτων του CERN ως κατευθυντήριας οδού και αφετέρου ότι στην θεμελιώδη φυσική, όπως και στη ζωή, δεν υπάρχουν αδιέξοδα.

φθηκε είναι στοιχειώδες, ενώ αποφαίνονται απλώς ότι το σπιν του είναι ή 0 ή 2. Το μόνο στοιχειώδες σωματίο με σπιν 2 αναμένεται να είναι το βαρυτόνιο, ο φορέας δηλαδή της βαρυτικής δύναμης. Ωστόσο, αφού η εμβέλεια της βαρυτικής δύναμης είναι άπειρη, το βαρυτόνιο πρέπει να είναι άμαζο, άρα δεν μπορεί να είναι το μποζόνιο που ανακάλυψε το CERN. Επομένως, η οριστική επιβεβαίωση της ανακάλυψης του μποζονίου Χιγκς θα έλθει δείχνοντας ότι το σωματίδιο που ανακαλύφθηκε είναι στοιχειώδες, ότι δεν αποτελείται δηλαδή από άλλα γνωστά σωματάρια. Η πειραματική κατάδειξη αυτού του γεγονότος δεν είναι καθόλου εύκολη και θα απαιτήσει χρόνο, αλλά οι περισσότεροι θεωρητικοί φυσικοί είναι έτοιμοι να υπολογίσουν και χωρίς αυτήν. Και το μέλλον θα δείξει ασφαλώς

κατά πόσο η ευπιστία είναι αρετή στην θεωρητική φυσική.

Σπ. Κουτα. 17 Ιουλίου 2012

1. Το γεγονός ότι τα νερτρίνα, όπως κατέδειξαν πρόσφατα πειράματα, έχουν επίσης μη μηδενικές μάζες, δεν εξηγείται από τον μηχανισμό Χιγκς και αποτελεί σημαντικό ανοιχτό πρόβλημα με θεμελιώδη σημασία τόσο για τη φυσική στοιχειωδών σωματιδίων όσο και την κοσμολογία. Επιπλέον, μόνο το 1% της μάζας των βαρυονίων (δηλ. πρωτονίων και νετρονίων), από τα οποία εξάλλου αποτελείται η συντριπτική πλειοψηφία της ορατής ύλης του σύμπαντος, οφείλεται στον μηχανισμό Χιγκς: Το υπόλοιπο 99% είναι το ισοδύναμο μάζας (από την εξίσωση $E = mc^2$) της ενέργειας αλληλεπίδρασης των κουάρκ που είναι δεσμευμένα μέσα στα βαρυόνια.

Σάββατο 21 Ιουλίου 2012
Τηλ. - FAX. 211 7252376
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

70 ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ CAMPING

23 - 29 ΙΟΥΛΙΟΥ Κ. ΓΑΤΖΕΑ ΠΗΛΙΟΥ

Κύκλοι συζητήσεων:

- ✪ ΚΡΙΣΗ & ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ✪ ΕΝΙΑΙΟ & ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
- ✪ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ
- ✪ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ & ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΣΗΜΕΡΑ
- ✪ Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Ελεύθερος χρόνος:

προβολές, party, παιχνίδια, μπάνιο

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:
ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Καπιταλιστική κρίση και παρασιτισμός πίσω από το σκάνδαλο του "libor"

Θα μπορούσε να είναι απλά η μεγαλύτερη κλοπή του αιώνα αυτή που αποκαλύφθηκε στην Βρετανία με την τράπεζα Barclay's, η οποία αποδέχθηκε ότι "χειραγωγούσε" τα επιτόκια της διατραπεζικής αγοράς, το περιβόητο "libor" τουλάχιστον από το 2007!

Όμως δεν πρόκειται μόνο γι' αυτό, αλλήλα για την πλέον κραυγαλέα απόδειξη ότι ο ομφάλιος λώρος που συνδέει τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις και το χρηματιστικό κεφάλαιο διογκώνεται ακόμα περισσότερο μέσα στην κρίση σε πρωτοφανή επίπεδα. Ο παρασιτισμός είναι ενδογενής τάση του χρηματιστικού κεφαλαίου που γιγαντώνεται στις περιόδους κρίσης. Και τροφοδοτεί τον φαύλο κύκλο του αδιεξόδου της.

Τι έχει συμβεί κατ' αρχήν. Πριν από λίγους μήνες ένας δημοσιογράφος στους Financial Times είχε αρχίσει να γράφει ότι οι εποπτικές αρχές των τραπεζών θα πρέπει να "ψάξουν" για το ενδεχόμενο να "χειραγωγείται" από ορισμένες τράπεζες το επιτόκιο της διατραπεζικής αγοράς, το libor.

Τα δημοσιεύματα αυτά δεν βρήκαν τότε ανταπόκριση και το θέμα είχε λίγο πολύ θαφτεί, ώσπου πρόσφατα ο ίδιος ο επικεφαλής των εποπτικών αρχών της Βρετανίας (Λόρδος στον τίτλο) ανακοίνωσε μαζί με την διοίκηση της τράπεζας Barclay's ότι πράγματι από το 2007 η τράπεζα αυτή πρωτοστατούσε στην χειραγωγή του libor. Η "τιμωρία" της τράπεζας ήταν περίπου

Ισπανός διαδηλωτής

μισό δισ. στερλίνες. Κάπου εκεί φάνηκε να σταματά το κύμα των αποκαλύψεων μέχρι που άρχισε να επεκτείνεται η έρευνα και τα σχόλια γύρω από το θέμα αυτό για να αποκαλυφθεί ότι πρώτον η χειραγωγή αυτή γινόταν με την συνεργασία των μεγαλύτερων ευρωπαϊκών τραπεζών όπως π.χ. της Deutsche Bank, HSBC, Credit Agricole, και άλλων που ακόμα "ψάχνονται". Γιατί όμως είναι τόσο μεγάλο το σκάνδαλο αυτό; Γιατί με βάση το libor έχουν καθορισθεί συμβόλαια 500 τρισ. δολ. παραγωγών όπως επίσης και οι χορηγήσεις που έχουν διαχυθεί από τις τράπεζες στα στεγαστικά δάνεια, στα επιχειρηματικά ύψους πολλών εκατοντάδων δισ. ευρώ πανευρωπαϊκά. Τα κέρδη των τραπεζών από τα χιλιοστά παραπάνω ή παρακάτω που συμφωνούσαν οι τραπεζίτες να χειραγωγήσουν το επιτόκιο αυτών των παραγωγών και των δανεί-

ων είναι εκατοντάδες δισ. ευρώ. Η απάτη δεν σταματάει όμως εκεί, καθώς με βάση το libor καθόριζαν και τα δικά τους διατραπεζικά επιτόκια σε Ασία, ΗΠΑ και Λατ. Αμερική.

Όμως, η εκρηκτική πολιτική σημασία αυτού του πρωτοφανούς οικονομικού σκανδάλου αποκαλύφθηκε στο πραγματικό της μέγεθος όταν ο λόρδος επόπτης αυτής της αγοράς κεφαλαίων στην Βρετανία αναγκάστηκε να παραδεχθεί ότι είχε ειδοποιηθεί για καταγγελίες ενάντια σ' αυτή την χειραγωγή - προφανώς από μικρότερους ανταγωνιστές αυτών των τραπεζών - από το 2009!

Δηλαδή εδώ και τρία χρόνια, μεσοσύσης της κρίσης, γνώριζε ότι βρισκόταν σε εξέλιξη η μεγαλύτερη τραπεζική ρησεία και αυτοί όχι μόνο τους άφηναν στην ησυχία τους, αλλήλα ταυτόχρονα δρομολογούσαν στο όνομα της κρίσης και της απειλής αποσταθεροποίησης του τραπεζικού συστήματος την μεγαλύτερη μεταπολεμικά μεταφορά πόρων από τα εισοδήματα των εργαζόμενων στους τραπεζικούς λογαριασμούς μέσω των κρατικών προϋπολογισμών! Και αυτό δεν ήταν κάτι που γνώριζε μόνο ο "Λόρδος επόπτης", αλλήλα διαμέσου αυτού όλες οι εποπτικές αρχές και οι κυβερνήτες της Ευρωζώνης που λήστευαν με προγράμματα άγριας λιτότητας τους εργαζόμενους και μικρομεσαίους από το 2008 για να τροφοδοτήσουν τις τραπεζικές μαύρες τρύπες...

HSBC

Και εκεί που η προσοχή είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται στο σκάνδαλο του libor και να ξεδιπλώνονται - μόλις τώρα - οι συνέπειές του στις διεθνείς αγορές κεφαλαίου, έσκασε δεύτερο σκάνδαλο αυτή την φορά με σημείο αναφοράς την θυγατρική της πέμπτης μεγαλύτερης τράπεζας του πλανήτη της HSBC, της γνωστής και για τις διευκολύνσεις προς τους πελάτες της στην εξαγωγή κεφαλαίων από την Ελλάδα.

Η τράπεζα αυτή δια των θυγατρικών της είχε στήσει ένα τεράστιο μηχανισμό ξεπλύματος κεφαλαίων κυρίως από ναρκωτικά και εμπόριο όπλων! Η ίδια τράπεζα είναι αντικείμενο έρευνας και για την χειραγωγή του libor σε συνεργασία με την Barclay's και άλλες μεγάλες γαλλικές και γερμανικές τράπεζες. Προς το παρόν φαίνεται ότι η "ατυχία" της συγκεκριμένης τράπεζας ήταν ότι πέραν του ξεπλύματος μαύρου χρήματος από ναρκωτικά και όπλα έκανε το λάθος να μπλεχτεί και με το ξέπλυμα μαύρου χρήματος με τράπεζες οι οποίες για την Ουάσιγκτον είναι συνδεδεμένες με ύποπτες για "τρομοκρατία" ιστορίες στη Μ. Ανατολή.

Όσο ασχολούνταν με κεφάλαια από ναρκωτικά και όπλα δεν υπήρχε πρόβλημα, μέχρι που έκαναν το λάθος και ανακατεύτηκαν στα χωράφια των τραπεζικών συνεργατών της CIA...

Είναι για πρώτη φορά από τότε που ξέσπασε η κρίση το 2008, που ο βόρβορος του χρηματιστικού κεφαλαίου αναδύεται με τόσο βίαιο τρόπο ώστε να φέρνει στην επιφάνεια με αποκαθυπτικό τρόπο την σαπίλα των δεσμών κυβερνήσεων και τραπεζιτών, οι οποίοι την ίδια στιγμή "καλούνται" να ερευνήσουν τα σκάνδαλα στα οποία είναι οι ίδιοι πρωταγωνιστές.

Γ. Αγγ.

Κτηνωδία

Έκοψαν το ηλεκτρικό ρεύμα από ίδρυμα ανιάτων

Βαρβαρότητα και κτηνωδία. Για μερικές εκατοντάδες ευρώ η ΔΕΗ, τις μέρες του καύσωνα (Πέμπτη 19/7) έκοψε το ηλεκτρικό από Άσυλο Ανιάτων, στην Κυψέλη.

235 ηλικιωμένοι κατάκοιτοι αντιμετώπισαν την αναλγησία ενός κράτους που τους πετάει, κυριολεκτικά στον καιάδα. Γιατί ο ΕΟΠΥΥ, δηλ. το υπουργείο οικονομικών δεν πληρώνει... Ύστερα από την κατακραυγή το ρεύμα επανασυνδέθηκε. Αίσχος!

ΜΑΤ ΣΤΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Γίνονται βίαιοι απέναντι στους εργάτες και το λαό για να ικανοποιήσουν την Τρόικα των διεθνών πιστωτών-τοκογλύφων που απαιτεί τη λήψη κι άλλων μέτρων ύψους 3 δισ. ευρώ μέχρι το τέλος του 2012 και 11,5 δισ. ευρώ για το 2013-14.

Όλοι στο πνεύρο των απεργών της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑΣ

ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ -ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ να κηρύξουν άμεση γενική απεργία.

Κάτω η κυβέρνηση της Τρόικας

Διαγραφή του χρέους - Εργατικό πρόγραμμα αντιμετώπισης της κρίσης του καπιταλισμού.

(Διάβαζε σελ. 8-9-10)